

Mattyasovszky - Jenő Kulcsár Ödön

**Hód és az elfuserált magánélet,
avagy pártában elfonnyadnak a
lányok**

Mi Világunk és Szerkesztőségei

(c) Kulcsár Ödön, 1991

ISBN 963 756711 9

Kiadja a MiVi Könyv és Lapkiadó Kft.

A kiadásért felel a Kft. igazgató-főszerkesztője

Felelős szerkesztő: D. Szabó László

Művészeti vezető: Dr. Forgács György

Műszaki vezető: Bósze Lajos

Készült a Nógrád Megyei Nyomdaipari Vállalat

salgótarjáni üzemében.

Felelős vezető: Kelemen Gábor igazgató 91.58384 N. S. Budapest, 1991

Kemenes menekült. Tudta, hogy a fiúk sem hiszik el azt, amit zavartan dadogott: visszajön, másnap biztosan visszatér. Nem egyenesen az osztrák határ felé tartott, hosszúnak találta odáig az utat, s szerette volna minél hamarabb elhagyni az országot. Autója lámpájának fényénél kikereste a térképen a legközelebbi határátkelőt Jugoszláviába, s arra tartott. Többször is ellenőrizte, követik-e, de csak egyetlenegyszer állapította meg, rémületében kiverte a veríték, hogy egy piros Lada gyanúsán bukkan fel mögötte újra s újra. De aztán ez az autó is lemaradt, eltűnt valahol.

- Rémekeket látok...

A határon könnyedén átjutott, s azonnal fordult is jobbra, hogy még hajnalban hazaérjen Mariazellbe. Így is történt. Két kisebb bőröndöt dobott a nagy szobája közepére, s gyorsan, szinte minden megfontolás nélkül, teletömökdte ruhaneművel. Amikor bezárta, arra gondolt, s sziszegve mondta is: mindegy, hogy mit visz, majd megveszi, ami hiányzik.

- A bőrömet meg a csekkfüzetemet... Azt kell menteni... A többi nem számít.

De a szobákat mégis körbejárta, az asztalterítőket is megigazította, a konyhában a hűtőszekrényből kiszedte mindent, egy nejlonzacskóba rakta, a villanyt kikapcsolta, a bőröndöket kicipelte az autóhoz, a nejlonzacskót belevágta a szeméttárolóba, az ajtókat gondosan bezárta, sőt a kicsike papírszeletet is rájuk ragasztgatta. Ezeket nagyon nehéz volt észrevenni, de ha valaki kinyitotta az ajtót, szétszakadtak, s így jelezték: illetéktelen járt a lakásban.

- Na, isten veled - intett a háznak -, lehet, hogy nem is látlak többé...

Indult Graz felé. De idegességében eltévesztette az utat, s ezt csak akkor vette észre, amikor bekeveredett a Salza folyócska völgyébe, mellette jobbról és balról is komor hegyek figyelték vágatató autóját. Később annyira összeszűkült az út, hogy lényegében csak egysávosá vált, csökkenteni kellett a sebességet, a hegyekről víz csurgott a betonra, a kerekek csúszkáltak, Kemenes mérgesen csapkodta a volánt: neki semmi sem sikerül. Órákat veszít egyetlen megfontolatlan mozdulat miatt: induláskor balra, a nagy templom háta mögé irányította az autót, talán azért, mert minél gyorsabban szeretett volna kijutni a városból. S most csak lépésben haladhat, s örülhet annak, ha nem találkozik szemközt egy teherautóval... Amikor azonban lassan meggyőzte magát, hogy a helyzetén az idegeskedése, a mérge sem segít, megnyugodott, sőt tévedésének előnyeit kezdte mérlegelni. Ezen az úton, például, nagy biztonsággal ellenőrizheti, hogy követik-e... S ez nem utolsó szempont. Ebben a völgyben a rádiózás is bizonytalan. El lehet tűnni.

A folyó egyik kanyarulatánál, kavicsos ártér keletkezett. Kemenes odairányította az autóját. Kiszállt, s cigarettára gyújtott. Bámulta a hegycsúcsokat, a gomolygó sötétszürke felhőket. Örült, hogy egyedül lehet. Gyerekkorában sokat kirándult a Bükkben, felfedező utazónak vagy indián törzsfőnöknek képzelte magát, üldögélt Szarvaskő várának romjain, várta az ostromló törököket... Néha késő éjszaka ért haza, az anyja sírt aggodalmában, az apja viszont nem sokat teketóriázott, csattantak a pofonok, s sziszegett az ismerős mondat: "Nem fogsz te nekem csavarogni!" Kemenes még most is mosolygott, mert az ütést elszenvedve, készen volt belül a válasszal: "Én magamnak csavargok, nem neked..." Persze, akkor nem szólt. Csak amikor már megvacsorázott, s lefeküdt, fogalmazott meg magában lázadó szövegeket, az apja ellen, a világ ellen. A mamája másnap reggel magyarázta a pofonokat: "Megmondta apád, hogy sötétedésre légy itthon..." Kemenes itta a kávéját, majszolta hozzá a kenyeret, s úgy kérdezte, teli szájjal: "Miért, mama, a világ sötétben is ugyanaz... Legfeljebb nem látszik..." Az anyjának tetszettek az ilyen válaszok, megsimogatta a fiú fejét, mint aki örül, hogy ilyen okos gyereke van.

- Pedig a világ - mormogta most az Alpok szorításában Kemenes - fényben, világosságban sem ugyanaz... Sohasem ugyanaz... Csak egy valami változatlan... Nincs nyugalma az embernek sehol sem...

A folyóba hajította a csikket, kíséerte egy darabig a tekintetével, látta, hogy forog, elmerül, felbukkan,

szikláknak ütközik, aztán elkapja a fősodrás, s viszi magával talán egészen a tengerig. Végiggondolta az útját: Mura, Dráva és a Duna... A Duna! Mintha hideg zuhany ébresztette volna az álmodozásából. Menni kell tovább! Itt tölti a drága időt!

Éppen visszaült a kocsijába, amikor az útkanyarban feltűnt egy fekete autó. Lassan közeledett. Amikor az árterülethez ért, megállt. Aztán újra elindult, Kemenes kocsija mellé gurult. Két férfi ült benne, sötét ruhában, kalapban. Fekete kesztyűt viseltek, fehér inget, fekete nyakkendő. Mintha temetésre indultak volna. Az egyik férfi kiszállt. Kemenes önkéntelenül is mélyebbre húzódott az ülésen, ijedten nézte, hogy a férfi elsétál a folyóhoz, belemártja a kesztyűs kezét, aztán az ő autójára rázza a vizet. Mint aki beszentelné. Akár egy koporsót.

Más azonban nem történt. A férfi visszaült a helyére, a fekete autó nyikorogva, csikorogva kíváncszorgott az útra. Mély, igen mély nyomokat hagyott a kavicsban.

Kemenes nagyokat szusszantott, nehezen lélegzett. Megtörülte homlokát a zsebkendőjével.

- Mi volt ez?

Nézte a keréknyomokat, mintha azok lennének a tanúk: valóban nem álmodott, itt állt a fekete autó, s ha nem téved, nem is folytatta az útját, visszafordult Mariazell felé. Mintha csak az a cél vezette volna, hogy az ő autóját befröcskölje, s amikor ezt elérte, el is végezte a dolgát... Kemenes tanácstalanul, nyugtalanul nézegette az utat, a folyót, a hegyeket. S ha a szél erősebben susogtatta meg a fák leveleit, rémülten gondolt arra, az autó jön vissza.

- Nen, nem kellett volna...

Elmormolta ezt talán tízszer is. Nem kellett volna belebonyolódnia ilyen idős korában ebbe az üzletbe. Vége az idegeinek, már nem bírják az izgalmakat.

S mint, aki megadja magát a sorsnak, visszafordította az autóját Mariazell felé. Alig negyvenes tempóban, lassan, mintha csak kirándult volna, nézegetné a tájat, gurult a folyó partján, egészen a városig. Már látszottak a templom tornyai, amikor megállt. Félrehúzódott, ki is szállt, gondosan bezárta az autó ajtajait, mintha évekig akarna ott parkolni. De csak háromszor-négyszer megkerülte a kocsit, megrugdosta a kerekeket, mintha az lenne a legnagyobb gondja, nem eresztenek-e valahol. Aztán visszaült. Becsatolta a biztonsági övet, megmarkolta a volánt. Szorította, mintha az élete lenne. Csak percek múltán indult el. De egyenesen a házához hajtott.

Talán azon lepődött volna meg, ha nem látja a fekete autót a kerítéshez húzódva, a hatalmas hársfa alatt várakozni. Így csak a szája rándult meg, keserű mosoly villant át az arcán.

- Itt vannak...

A koporsószerű, kombi autóban senki sem mozdult. Kemenes úgy vélte, üres. Tehát bent várják a házban...

Előkaparta a kerti kapu kulcsát, szélesre tárta a bejáratot, s lassan begördült az udvarra, egészen a garázsig. Nem sietett kiszállni. Neki nem sürgős. Piszmogott a kesztyűtartóban. A revolverét fogdosta. Szinte öntudatlanul kibiztosította, s a zsebébe süllyesztette. Még járatta a motort, fel-felbúgatta, ezzel azt akarta jelezni, ő nem bujkál, megjött, itt van. Figyelte az ajtót, az ablakokat, hátha meglát valakit, észrevesz valami árulkodó jelet. Kis idő múltán leállította a motort. S kiszállt. Kinyitotta a garázs ajtaját, kimért, pontos mozdulatokkal, mint máskor. Amikor lehajolt, hogy rögzítse az ajtószárnyat, furcsa érzés lepte meg. Mint a színészt, aki közönség nélkül játszik, üres, teljesen üres nézőtér előtt. Egy pillanatra megmerevedett, aztán visszafordult a kapu felé.

Már nem állt a hársfa alatt a fekete autó.

2.

Amikor Grande hulláját megtalálták az amszterdami csatornában a rendőrök, azt hitték, öngyilkosságot követett el. Erre utalt, hogy gyűrűi, lánc, tárcájában a pénze, az igazolványai sem hiányoztak, s semmi erőszakra utaló nyomot nem fedeztek fel. Legalábbis az első gyors vizsgálatnál.

- Szerelmes lehetett az öreg úr - vélte az egyik nyomozó. - Vagy valami üzleti ügy...

Grande nem volt öreg. S nem is akart meghalni.

A szokásos esti sétájára indult a sűrűn függönyözött szobájából. A küszöbről visszaintett az íróasztala fölött elhelyezett Garibaldi-képnek, az egyik testőre kinyitotta előtte a lépcsőházba vezető ajtót, még meg is köszönte, aztán valami furcsa szagot érzett, s visszahanyatlott a szobába. Azt már nem érzékelhette, hogy erős férfiak gyorsan felkapják, visszacipelik a saját kádjába, s a víz alatt tartják fejét mindaddig, amíg egy krákogó hangú, alig húszévesnek látszó, fiatal fiú nem mondja: elég.

Grande irodája mellett több férfi is feküdt kábultan. A kezüket sem kötözték meg, a ruhájukon sem látszott dulakodásnak nyoma. Csak az illatuk volt émelyítő, talán a klór szagához hasonlított leginkább. Éjszaka őket is beültették egy autóba, s elkocsiztak velük valahová a tengerpartra. Ott egy furcsa kalapú halász várta őket, combig érő gumicsizmában, fekete viharkabátban. A négy kábult férfit becipelték a csónakba, a halász elindította a motort, s néhány pillanat múltán már el is tűntek a morgó, zúgó tenger sötétjében. Az autók egy fél óránál is tovább várakoztak, amíg visszatért a csónak. Utasok nélkül. A halász elégedetten tette zsebre a pénzt, kétszer is megszámolta ugyan, de bólintott, minden rendben. Az autók elkanyarodtak a parttól, indultak vissza Amszterdamba.

A krákogó fiatalember ült Grande helyén, a nagy íróasztal mögött. A papírvágókéssel játszott, amíg hallgatta a tengeri beszámolót. Bólogatott az arcán unalom tükröződött, vagy talán álmoság.

- Rendben fiúk... Oké. Ezt meg - mutatott a fürdőszoba felé - óvatosan a csatornába... - Aztán hozzátette. - Még a gróf... Most a gróf következik.

A gróffal nem volt könnyű dolguk. Úgy tervezték, hogy a lakásán lepik meg. Becsengetnek, s ha csak kis rést is nyit az ajtón, ráfűjják a gázt, a biztosítóláncot elvágják, s kész... De az információjuk nem volt pontos. A gróf ugyanis nem tartózkodott a lakásában. Hiába nyomogatták a csengőt. Toporogtak az ajtó előtt. Mivel őrt nem hagytak a ház kapujában, meglepetésükre a gróf a lépcső aljáról szólt fel rájuk.

- Kit keresnek? - De a kérdéssel egyidejűleg már rájuk is szegeződött a gróf revolvere. - Nem mozdulnak! Feltartják a kezüket!

A gróf csak két lépcsőfokot lépett feléjük, s megállt. - Kértem, hogy ne mozogjanak! Én, istenbizonny, lövök. Nem játékból van ez a kezemben. Álljanak szépen sorba a fal mellé... Így, köszönöm... És most halljuk, minek köszönhetem a vizitet, s kik maguk?

Az egyik férfi zavartan mondta.

- Lehet, hogy eltévesztettük... A testvéremet keressük... Igen, azt...

- A testvérüket?

- Igen... Nem ismeri?

- Nem! És maradjon csak ott, ahol áll!

- Mi valóban - kezdte újra a férfi. A gróf azonban leintette.

- Én mindent elhiszek... Nekem is van testvérem, én is szeretem meglátogatni... Hármában ugyan nem lepem meg, de a szokások, ugye... Van egy javaslatom, uraim – keményedett meg a hangja. -

Kinyitom az ajtót, s bent majd megbeszéljük az ügyet... Ne itt a lépcsőházban... A három férfi szeme felcsillant.

- Nem akarunk zavarni - mondták mosolyogva.

- Nem, nem zavarnak... Én szeretem a látogatókat... És ha önök meggondolnák magukat, azt sértésnek venném, és akkor...

- Bemegyünk, természetesen, uram...

A gróf egy távirányítót szögezett az ajtónak. Halk kattanások hallatszottak, s az ajtó lassan kitárult.

- Parancsoljanak. De a kezeket a magasba, mert azonnal lövök!

A gróf nem mozdult a lépcső aljáról. Amikorra férfiak bejutottak az előszobába, a távirányító újra működött. S az ajtó bezárult.

- Innen nem jöttök ki egyhamar...

Azonnal megfordult, visszaült az autójába, s indított.

Így történt, hogy a krákogó fiatalember meglepetten tapasztalta: a gróf lép be Grande szobájába. A szokásos kopott farmerjét viselte, az arca is derűsen csillogott, mint a revolver, amit a kezében tartott, s amire rávetődött a szoba csillárjának fehér fénye.

- Jó estét, Ervin.

A fiatalember zavartan köszönt.

- Jó estét, gróf úr.

A gróf bezárta maga mögött az ajtót, a kulcsot zsebre vágta.

- Jöttem viszonzni a látogatást.

- Milyen látogatást?

- Ervin, Ervin... Ne nézzen engem hülyének! És ha megkérhetem, hagyja csak a kezét az asztalon.

Ervin, a krákogós fiatalember valójában angolnak született. A pontos neve Erwin Caller volt. Azt rebesgették róla, hogy a világ legrafináltabb bérgyilkosa. Az anyját is megölte volna, ha pénzt kap érte. A gróf ismerte, egyszer már tárgyalt vele, akkor gyémántüzeletről volt szó, Ervinnek kellett volna elintéznie egy csempészt, aki Dél-Afrikából érkezett Amszterdamba. De valaki megelőzte. A csempészt kirabolták és megölték. A megbízás tehát csak megbízás maradt. S Ervin nem kapott egy fityinget sem.

- Nem tudom, mi baja velem? - kérdezte a fiú.

A gróf, aki az első számú bizalmasa volt Grandénak, csak legyintett. Felfedezte a víznyomokat a padlón. Amikor Grandét kihúzták a lakásból, akkor keletkezhetek. Szemével végigkísérte a foltokat egészen a fürdőszobáig.

- Látom, a régi módszert alkalmazta... Is it so? - tette hozzá angolul. - Vagy nem? Water-cure... Vízkúra... Engem is ezzel akart örökre meggyógyítani?

Caller felhúzta a vállát. .

- Nézze, gróf úr, én azt teszem...

- Tudom, amiért megfizetik. Értem mennyit kapna? És főképpen kitől? Ki rendelte meg magánál ezt a disznóságot?

A fiatalember hosszan krákogott. Mint aki már ötven cigarettát szívott el.

- Ha megöl - mondta csendesen -, akkor sem árurom el... Ezt nem tehetem.

- Jó - bólintott a gróf. - Akkor megölöm.

S hogy nagyobb nyomatékot adjon a kijelentésének, azonnal tüzelt is. Ervin feje fölül a Garibaldi-kép hangos csörrenéssel esett a padlóra.

Ervin azonban nem volt ijedős fiú, meg sem rezzent.

- Szegény tábornok - jegyezte meg.

A gróf nem akarta sokáig húzni az időt, attól félt, hogy a látogatói kitörnek, hisz egyszerűen szétlőhetik a zárat, s idejönnek, nem érdemes szaporítani az ellenfelek számát. Elég neki ez az egy is.

- Tulajdonképpen mindegy, hogy kitől kapta a megbízást, Ervin. Én úgyis tudom. De még nem óhajtok - szünetet tartott, s csak kis idő múltán fejezte be a mondatot - meghalni... Remélem, ezt nem kell indokolnom. Viszont úgy érzem, kettőnknek kicsi ez a szoba. Nem?

Ervin továbbra is úgy tartotta a kezét az íróasztalon, ahogyan az etikett előírja a terített asztalnál, még mindig mosolygott.

- Nézze, gróf úr, én el is mehetek... Ha annyira ragaszkodik ehhez a szobához...

A gróf halkán válaszolt.

- Én az életemhez ragaszkodom. S ha nem haragszik, véget vetek ennek a beszélgetésnek. - Újra Ervinre emelte a pisztolyát.

A fiatalember gyorsan mondta.

- Kössünk üzletet, jó ajánlatom van. Isten bizony, megérmé önnek is, meg nekem is... Nem tagadom, nekem is.

A gróf hallotta, hogy valaki be akar nyitni az ajtón. A kilincs lassan mozdult, aztán visszaugrott a helyére.

- Ki ez?

- Az embereim - mosolygott Ervin. - Döntenie kell, gróf úr. Ezek még betörnek az ajtót.

- Annyi időm mindig marad, hogy magát lelőjem. Jobb, ha távol tartja a szobától őket.

Ervin bólintott. De nem szólt ki az ajtón.

- Elküldi őket?

A gróf elhúzódott az ajtótól, oldalra, egészen a vastag függönnyel elfedett falig. Onnan nem érheti támadás, s hiába lőnek be az ajtón, legfeljebb a bejáratnál szemben ülő Ervint találhatják el. Későn vette észre, hogy azon a helyen viszont a fürdőszobából támadható. Már csak akkor eszmélt erre, amikor egy görnyedt alak berúgta a fürdőszoba ajtaját, s azonnal lőtt is.

A gróf viszonzta a tüzet, s a második golyója Ervint érte. A fiatalember ugyanis felugrott Grande foteljából, s már kezében volt a revolvere, amikor a gróf lőtt. Hatalmasat ordított, s lezuhant a padlóra. Nem is mozdult többé.

A fürdőszobából még egyetlen lövés csattant, de hallani lehetett, hogy valaki nehéz csoszogással, sziszegéssel átvánszorog a kád mellett, s csapódott az ajtó is.

A gróf a hatalmas bőrfotel mögött guggolt, feszülten figyelt, aztán lassan felemelkedett. Ervinhez lépett.

A fiatalember szeme fénytelenül meredt rá. A zakóján, a szíve fölött kis lyuk feketéllett, udvart festett köréje a vér.

- Ez van - dörmögte a gróf. - Ilyen üzlet ez... Óvatosan a fürdőszobába lépdelt. Mint a macska. A puha

szőnyegen nem ütött zajt. A fürdőszoba fehér csempepadlóján nagyobb tócsában állt a vér, sőt az, aki megsebesült, bele is taposott, cipőjének nyoma pirosra festette vánszorgásának útját. A gróf arra gondolt, hogy ezt az alakot a titkos folyosón, pár méterre az ajtótól találja majd, holtan. De nem így történt. Már a vérvonatok sem folytatódtak az ajtón kívül, mintha valaki feltörölte volna. A folyosón csend volt, a biztonsági lámpa világított, végig lehetett tekinteni egész hosszában. Egyetlen árnyék sem mozdult, rezzenés nélkül, némán zárta magába titkait. A gróf tudta, hisz számtalanszor használta, hogy ez a folyosó átvezet a szomszéd házba, s onnan ki a csatornához, melyen a Gold nevű motoros jacht ring, ha szükséges, menekítse azt, akit a rendőrség keres.

- Még nem - mormogta. - Hátha van valami irat Grande asztalában...

Bezárta a folyosó ajtaját, visszament az elfüggönyözött szobába. Az íróasztal fiókjai üresek voltak. Még tollat, ceruzát sem talált egyikben sem. Grande semmit sem bízott a véletlenre. Mindig mindent eltüntetett.

- Helyes... Ez így helyes...

Letérdelt Ervin mellé. Kiszedett mindent a zsebéből. De csak jelentéktelen tárgyakat talált, zsebkendőt, kettőt is, egy csomag óvszert, a tárcájában pénzt, valami igazolványt arról, hogy Hamburgban lakik. S revolvergolyókat. Szépen sorban három tárban. Visszatett mindent oda, ahonnan kivette. S újra Grande íróasztala mögé ült. Felnyitotta a mappát, belelapozott a naptárba. Semmi.

Grande hálósobáját is meg lehetett közelíteni a fürdőszobából. A gróf azt is meg akarta nézni. Tulajdonképpen attól félt, hogy valahol olyan nyomot találnak majd a rendőrök, amely órá utal. Bár bízott Grandében, nem követhetett el műhibát, mégis jobb, ha ő meggyőződik róla. Most úgymint el kell tűnnie néhány hónapra Amszterdamból, ne legyenek nyugtalan éjszakái amiatt, hogy nem vizsgált meg mindent.

Grande hálósobájában a bútorok nagyméretűek voltak. Az ágy, a szekrény, a tükör, a fotel, mintha kétméteres óriás használta volna őket. Pedig Grande, nevével ellentétben, alacsonyra nőtt, hiába hordott dupla talpú cipőt, alig ért mások válláig. Nem szerette a magasnövésűeket, a grófot sem, legszívesebben elküldte volna maga mellől, de a központ ragaszkodott hozzá. Igaz, joggal. Azt Grande is elismerte, ügyes, nélkülözhetetlen munkatárs. És megbízható. Ami ebben a szakmában a legfontosabb. Pedig gróf. Vagyis... Azt állítja magáról, hogy évszázadokkal ezelőtt az egyik grófnő félrelépett, s az ő ősei e titkolt szerelem áldozatai... Mert egy ideig a grófi család gondoskodott róluk, erről papírt is talált a levéltárban, később azonban minden feledésbe merült. Csakhogy ő nem hagyta annyiban. Nem kér semmit, csak a címet. Amit a környezete, a barátai előlegeznek is neki. A grófnak különleges tervei vannak: folytatni szeretné Egyiptom titkainak feltárását, kincseket remél még az ismeretlen sírokban. Arról álmodozik, ha megfelelő mennyiségű pénzt gyűjt össze a mostani üzletekből, megrendezi saját halálát, hogy elkerülje az öregedő, feleslegesnek tűnő segítőtársak sorsát, hisz ő tudja a legjobban, hogy azokat, akik már túl sok titkot tudnak, a maffia valahogyan elteszi az útból: autószerencsétlenség, tengeri baleset, gyógyszermérgezés, az "öngyilkosságnak" különféle módjai. Ő ezt nem várja meg. Meghal. Majd el is temetik. Utána vesz egy villát a Kanári-szigeteken, s onnan repül Egyiptomba. Biztos abban, hogy fekszenek még valahol fáraók, hisz alig egyptárnak a sírját találták meg. De nincs együtt a pénze sem a villára, sem a kutatásokra... Folytatni kell ezt a rohadt dolgot tovább. Legalább három-négy évig.

Grande hálósobáját nem túrták fel Ervinék. Nyilván, előbb az embereket kellett elintézniük. A gróf módszeres kutatásba kezdett. A művelet kezdetén nem is gondolt arra, hogy Grande páncélszekrényét is

megtalálhatja, valóban csak arról akart meggyőződni, nincs-e valami felelőtlen adat róla vagy az üzlettársakról, ügynökökről. De amikor a nagy, beépített szekrény rejtett zugában, a ruhák mögött megtalálta a páncélszekrény ajtócskáját, felcsillant előtte: hátha talál annyi pénzt, ami már szükségtelessé teszi a további küszködését. Ennél jobb alkalmat nem tudna teremteni saját halálára, az olaszok azt hihetnék: ő is gyilkosság áldozatául esett, s valahol a tenger mélyén úszkál a halakkal. A kis páncélszekrényt számkombinációs zár védte. A grófnak azonban eszébe jutott, hogy Grande egyszer említette, az a legbiztosabb, ha az ember a saját születésének dátumát táplálja be a készülékekbe, mert azt nem felejt el soha.

- Mikor született Grande?

Valamikor áprilisban pezsgőztek a születésnapján. Kedden. Igen, kedd volt, mert... S emlegették, hogy a következő hét már május. S tavaly volt Grande ötvenéves. Tehát egyszerű.

A gróf nagyot lélegzett, s lassan nyomkodni kezdte az elektromos számtábla gombjait. A csoda azonban késett. Az ajtócska nem nyílt.

- Még egyszer... Tehát...

Hiába csinálta a leggondosabban, eredményt nem ért el. Sőt a számsor végén örült sivításba kezdett a páncélszekrény biztonsági berendezése. Vijjogott, üvöltött, mint a mentőautók szirénája.

- Hallgass!

A készülék nem reagált a parancsszóra. A gróf tehetetlen dühébe belelőtt. S ekkor megszűnt a vijjogás.

- Nahát... Azért... Nehogy újra kezd - fenyegette meg a revolverével a készüléket. Újra nyomkodta a számokat. De az ajtó nem nyílt. - Valamilyik szám nem stimmel... Az év jó, ez biztos... A hónap is... Talán a nap... De kedd, az... És ha szerda? Lehet a születésnapot előtte való este is ünnepelni...

A szerda helyesnek bizonyult. Az ajtó könnyedén kinyílt. A szekrény belseje olyan kicsi, szűk volt, hogy két kézzel nem is lehetett belenyúlni. Csekkfüzet, talán százezer gulden, hátul egy kék dobozkában egy szépen csiszolt gyémánt.

- Jobb, mint semmi...

Eltette a pénzt, a gyémántot. A csekkfüzetet rövid gondolkodás után, visszarakta a szekrénybe. Az ajtót bezárta, s a kódot is újra beütötte. Az ujjnyomokat a zsebkendőjével gondosan letörülte. De a riasztón ott maradt a lövés nyoma.

- Egyen meg a fene... - dörmögte, aztán a szekrényben lógó öltönyök zsebeit kezdte vizsgálgatni. Mindegyikbe belenyúlt. Csak a szmoking zsebében talált egy letépett újságszéllet. Valaki ráírta, furcsa, görbe betűkkel: Hód, Budapest.

3.

Az esküvő egyik fénypontja következett, a menyasszonytánc. A vendégek csillogó szemmel álltak sorba, várták, hogy rájuk kerüljön a lehetőség, megszorongathatják a csipkeruhás, álmos szemű, hosszú fátyolos új asszony derekát. A táncparkett szélén kis asztalka szerénykedett, rövidke bársonyterítő takarta. S ezen egy szépen keményített, fehér szalvéta. Aki a táncba kezdett, a szalvéta alá dugta a borítékba helyezett pénzt, a tánc árát. Maga a boríték lehelyezése különleges ügyességet követelt: úgy kellett letenni, mintha azt szeretné a vendég, hogy senki se vegye észre, ugyanakkor mutatni kellett azt is, hogy nem akármilyen vastag... A vőlegény anyja ült az asztalkához legközelebb, ő köszönte meg az

adományt. Kati tudta róla, hogy igen fősvény asszony. A fia, aki Kati udvarlójának, Balassa Péter rendőr főhadnagynak volt a kollégája és barátja, az ellen is tiltakozott, hogy legyen menyasszonytánc. A mama azonban ráripakodott.

- Te ebbe ne szólj bele! Hadd fizessék meg a vendégek, amit megzabálnak! Ez minden esküvőn így van!

Sándorka - ez nem a keresztnéve, hanem a vezetékneve volt a rendőrtisztnek - összeszorított foggal, mérges arccal ült a tánc alatt Kati mellett.

- Mi vagyok én? - kérdezgette. - Mi vagyok én, hogy a vendégeim fizessenek... Fogadós?

Kati már régen nem figyelt Sándorka Mihályra. A szemét a terem bejárati ajtajára szegezte, várta Balassa Pétert, aki fogadkozott, ne tudjon egymás után két egyenest lépni, ha nem jön el az esküvőre. De eddig nem jött.

- Ha a menyasszonytánc alatt sem érkezik meg - fordult a lány felháborodottan Sándorkához -, akkor én olyan csudát csinállok...

A vőlegény Katira pislogott, s csak ennyit mondott.

- Na na...

- Értsd meg, elegendem van... Tíz éve várok rá, tíz éve... Sándorka Mihály hadnagy az anyját nézte.

- Hát ne várj... - Aztán megfogta Kati kezét. - Gyere hozzám... Gyere hozzám feleségül - dadogta.

Kati az első pillanatban döbbenet nézett a fekete szmokingba öltözött, kissé csapzott hajú vőlegényre, aztán elnevette magát.

- Az esküvődön vagy, ember!

- Attól még... - vont a vállát a fiú.

- Azt hiszem - mondta csendesen a lány -, te már eleget ittál...

Sándorka Mihály erre nem válaszolt. Elengedte Kati kezét, feltápászkodott, az anyjához botorkált. Megállt előtte, s kidülledt szemmel, szinte nyögve kérdezte.

- Gyűlik, mama, gyűlik?

Választ nem várt. Töprengve szólt a várakozókhöz.

- Jegyet is kellene adni, nem? Vagy legalább sorszámot. Nevettek rajta. Valaki karon fogta, lenyomta egy székbe. Egy

üveg sört tett elé.

- Igyál, pajtás! Reggel már úgyis az asszonytól kell engedélyt kérni...

- Ez az, barátom. Ez az...

Kati a táskájába túrt, előhúzott ő is egy borítékot, s beállt a sor végére. A haját, amit eddig szelíd kontyba csavart, leengedte, megrázta a fejét, a haja majdnem a háta közepéig ért. Amikor a sörösüveget merően bámuló Sándorka mellé ért, odabökte neki, éles, kihívó hangon.

- Nem ismerem többé, érted?

- Mii?

- Mondom, hogy tőlem már jöhet is! Kész!

- Ja...

Kati mögé a sorba, a vőlegény nagybátyja állt. Idős, ráncos arcú ember, kicsit hajlott a háta, szomorú vízkék a szeme. Megbökölte Kati vállát.

- Magának szoltam már? - kérdezte érdeklődve.

- Tessék?

- Elnézést - tárta szét a karját az öreg úr. - Nem tudom, hogy magával beszéltem-e már?

- Miről?

- Hát, a temetéséről... - Suttogta, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb ügye. - A temetéséről...

Kati elhúzódott az öregtől. Nagyot szusszantott. Még ez is! Kedvesen akarta kérdezni, de hangjából nagyon érződött a türelmetlensége.

- Mi van a temetésével?

- Kérem szépen, tisztelt hölgyem - kezdte az úr, s megigazította kékeszürke csokornyakkendőjét. - Szeretném meghívni... Tudom, nem ez a legalkalmasabb pillanat... De lehetséges, hogy nem találkozunk többet... Tisztelettel meghívom a temetésemre...

Kati nem tudta nevéssen-e, vagy kérje meg a csillagokat, hulljanak már le az égből. De azért elég tisztességes hangon préselte ki magából.

- Köszönöm szépen... Majd elmegyek. - Aztán meggondolatlanul megkérdezte. - Mikor lesz?

Az öreg úr hosszas előadásba kezdett a betegségeiről, majd így folytatta.

- Csupán saccolni tudom, tisztelt hölgyem... Csupán saccolni... De ha megígéri, hogy ott lesz, felírom a címét, és majd értesítem. - Ceruzát és kis noteszt kotort elő a zsebéből. - Tessék mondani! A név is kellene, ha nem haragszik...

Kati később sem tudta magának megmagyarázni, miért így íratta fel a nevét: Balassa Péterné. S amikor az öreg úr visszakérdezte, akkor már ott állt Kati mellett, az udvarlója, Balassa Péter.

- Balassa Péterné?

Kati égő arccal hagyta ott őket. A főhadnagy azonban tovább diktálta a címet. Az utcát, a házsámot. Kati a terem ajtajának támaszkodott, idegesen fújta a cigarettafüstöt, nézte a mélykék éjszakát. Amikor Balassa Péter átfogta a vállát, lerázta a fiú karját.

- Hagyj békén, jó?!

A főhadnagy hümmögött valamit, s elengedte a lányt. A teremben valaki nagyokat kurjantgatott, azt ordította, hogy kirúgja a ház oldalát.

- Mi baj? - Balassa hangja csupa békülékenység volt, halk, kedveskedően lágú.

- Semmi. Csak eddig is egyedül szórakoztam, megleszek ezentúl is.

- Szolgálatban voltam. Mondtam, nem?

- Persze. Egy hónapból harminc napot. Se vasárnap, se ünnep... Ki hiszi ezt el?!

- Nem kötelező - szaladt ki a férfi száján. Érezte, hogy nem szerencsésen szolt, de azért újra mondta.

- Nem kötelező.

Kati azonnal megfordult, s visszavágtatott a terembe. Kicsike bizonytalanság után, újra beállt a menyasszonytáncra várók sorába. Balassa lassan lépdelt az asztalukhoz. A csokornyakkendő nagybácsi fogta meg a karját.

- Te, fiam... Beszéltem már veled?

Balassa a legszívélyesebb mosolyát varázsolta arcára.

- Még nem, bácsikám, de... Ha megengedi, megyek megtáncoltatom a menyasszonyt... Majd utána, jó?

Kati mellé lépett.

- Van pénzünk? - kérdezte halkán.

A lány elfordította a fejét. Nem válaszolt. A főhadnagy magabiztos, derűs arccal állt mellette. Az egyik tisztársa bökött rájuk.

- Most ti következtek - jelentette ki. Balassa széttárta a karját, a fejét rázta.

- Tévedsz, Józsikám, állnak még előttünk néhányan - mutatott a sorra.

A tiszt heherészve nevetett.

- Nem, öregem, nem! Nem a sorról van szó! Az esküvőről! Igaz, Katikám?

A lány mérges tekintettel válaszolt.

Balassa Péter nyomozótiszt azonban nyugodt, megfontoltnak tűnő hangon kijelentette.

- Igen, mi következünk. Már a jövő héten. Sőt, hogy lásd, nem tréfálok, azt is elárulhatom, Velencébe megyünk nászútra.

Olyan meggyőzően mondta, hogy Kati is megfordult, kutatva nézte a vőlegényét.

- Igen, Velencébe - folytatta a főhadnagy. - Ha megpukkadtok, akkor is. Kinéztem a prospektusból egy jó szállodát, igaz, Mestrében van, de... Megyünk gondolázni, pontosan úgy, ahogyan a nagyanyám mesélte. Ha akarod, Józsikám, itt ki is kiálthatod. Mert mindenkit meghívunk az esküvőnkre. Még ezt a rossz zenekart is.

- Tréfálsz? - kérdezte a tiszt. Kövérkés nyakán nyitva állt az ing, homlokát ráncolva bámult Balassára. A karjába két kisgyerek csimpaszkodott, rángatták, mert azt ígérte nekik, hogy ők is táncolnak majd a menyasszonnyal.

- Tréfálunk? - kérdezte a főhadnagy Katit.

A lány szemében valami különös láng lobbant, s mint a hadvezér az utolsó csata előtt, elszántan, keményen mondta.

- Nem! Nem tréfálunk. A jövő héten, szombaton minden jelenlévőt szeretettel várunk.

A tiszt integetni kezdett a zenekarnak, hagyják abba a zenét, valamit mondani szeretne, de a zenészek a menyasszonyra mutogattak, s játszottak tovább.

- Figyelem, figyelem! Tessék már egy kicsit idefigyelni! - Kiabált a tiszt. - Ez az... ember... - hahotázva mutatott Balassára - elveszítette az eszét... Nősül!

Senki sem figyelt rá.

A menyasszonytáncot hárman járták, összekapaszkodva, ahogyan a házastársakkal szokott keringeni az új asszony. Balassa ügyesen táncolt, elegánsan, csak a lába mozdult, ő maga egyenes maradt, mint a

szálfá. A menyasszony arca már barázdás volt a fáradságtól, festékpatakokban folyt a veríték a nyakára, s be a ruhája alá. Már lépegetni is alig bírt. Balassa hamar megállította a táncot.

- Köszönjük, szép asszony! Sok boldogságot!

A vőlegény egy közeli széken ült, a cipőjét fűzőgette. Balassa hozzáhúzta Katit.

- Szervusz, öregem! Neked is sok boldogságot! Nekünk most már mennünk kell. Nagyon szép esküvő volt - tette hozzá -, csuda szép!

A vőlegény dadogott valamit, jóformán fel sem egyenesedett.

Az esküvői vacsorát egy nagy étteremben tálalták, a bejárati ajtón tábla függött: Zártkörű rendezvény. Balassa leemelte a táblát, a madzagját az ujjába akasztotta, s forgatta, mintha Katit akarná hűsíteni. S nevetett. Hangosan, kacagása betöltötte az egész teret.

Kati nézte, nem tudta eldönteni, ő most mit csináljon. Szerette volna tudni, komolyan gondolta-e az esküvőt a fiú. Kétségei támadtak ugyanis, hisz már sokszor ígért Balassa esküvőt, napokat is tűztek ki, aztán mindig közbejött valami. Ezért nagyon ellenséges hangon kérdezte.

- Nos? Van mondanivalód?

A főhadnagy értette, mit akar a lány. Tudta, egyetlen út a járható: meg kell nősülnie. Elveszítheti a lányt. Ezt nem akarta. Semmiképpen sem akarta. S mégis ezt kérdezte.

- Mi lenne?

- Semmi? - Kati kérdése már csattant.

- A lényegét elmondtam, nem?

- Tehát?

A főhadnagy visszaakasztotta a táblát, hosszan igazgatta, hogy egyenesen álljon, ne billenjen ki sem jobbra, sem balra.

- Mi az a tehát? Előre bejelentettem, hogy szolgálatban leszek. Tudod, hogy ez nem vicc. Vállaltam, hogy idejövök. Itt vagyok. Nem az esküvő kedvéért, csupán miattad. Mi kellene még?

Kati a haját csavargatta. Vissza akarta tekerni kontyba.

- Péter - mondta csendesen. - Hagyjuk abba... Elegem volt már a sok lódításból, hitegetésből... Több mint tíz év! Hagyjuk abba. Szép emlék marad mind a kettőnknek, majd gondolunk rá... De most búcsúzzunk... Járja ezentúl mindenki a maga útját. Jó?

A főhadnagy nem válaszolhatott, mert egy fekete Mercedes suhant az étterem bejáratához. Az autóból Pintér Béla alezredes, a tisztek főnöke szállt ki. De még ki sem egyenesedett, már Balassára támadt.

- Mi az, hogy te itt vagy? Micsoda dolog ez már megint? Elment a józan eszed?

- Béla bátyám, kérem - kezdte a főhadnagy, de az alezredes nem figyelt rá. Katinak köszönt. - Kézcsókom, Katika. Maga csábította ide ezt a pejnahajdert?

A lány bólíntott, a hangjából hallatszott, hogy dacolna most az egész világgal.

- Én. Én voltam. Gondoltam, nekünk is jár ennyi. De Béla bácsi, tessék kirúgni Pétert. Ennek örülnék igazán. Tessék őt kirúgni!

Az alezredes nem ilyen választ várt. Zavartan hümmögött.

- Jó, jó... - Félretolta Balassát az útból, s belépett az étterembe. Az ajtóból visszaszólt. - Majd még találkozunk... Hol tart a lakodalom?

Balassa készségesen válaszolt.

- Jókor jöttél, Béla bátyám, éppen a menyasszonytánc folyik. Az alezredes belépett az ajtón, Balassa néhány pillanatig még

nézett utána, aztán Katihoz fordult.

- Na, most láthatod... Még a végén kirúgnak a testületből.

- Ez az egyetlen megoldás - bizonygatta a lány. - Csak akkor lehetünk... - Azt akarta mondani, hogy boldogok, de elharapta a szót. Régen tudta, hogy a vőlegénye aligha élne felhőtlenül, ha nem foglalkozhatna azzal, amit szeret. Balassa pedig a mostani életformájában lubickol. Ő mondja mindig kissé öntelten: az oroszán arra termett, hogy az állatok királya legyen, a tenger, hogy hullámaival ostromolja a szárazföldet, Balassa Péter pedig, hogy felderítse azt, amire más képtelen. Igen, Pétert így kellene elfogadni, ahogyan él. Sokáig úgy hitte Kati, vállalhatja, van hozzá ereje. De ahogyan múltak az évek, úgy kezdte égetni a türelmetlenség, ez a se kinn, se benn állapot. És két éve immár, hogy minden együttlétük szóváltással kezdődik, s ingerült hangú - megjegyzésekkel végződik. S Kati többször ki is mondta: bár sohasem találkoztak volna. Ilyenkor Péter csak legyintett: "Szerencséd, hogy tudom, nem gondolod komolyan..." S úgy megszorította a lány karját, hogy másnap kék foltok tanúsították, ezeket a veszekedéseket nem álmodták.

- Mik lehetünk? Folytasd!

- Semmik... A mi életünket már elfuserálta egy pancser - bökött Balassa Péter mellére Kati.

- Fuserálta a fene... De nekem reggelre vissza kell érnem a szolgálatba. . Látod, hogy milyen dühös az öreg...

A lány még egy kísérletet tett.

és nem akarsz mondani semmit?

- Mit?

- Amit bejelentettél... Hogy a jövő szombaton...

- Nem vette azt senki komolyan - nevetett Balassa.

és ha valaki mégis?

- Kicsoda? Kicsoda az a ütődött?

- Én. Én vagyok az a ütődött.

4.

Kemenesnek nem kellett sokáig csodára várnia. A fekete autó ugyan nem tért vissza, de megjelent helyette egy kékesszürke BMW. Ősz hajú, sebhelyes arcú, szemüveges úr vezette, ő ült egyedül a kocsiban. Szorosan a villa kapujához hajtott, az autó orra majdnem benyomta a kovácsoltvas lécsort.

Kemenes még sohasem látta ezt a férfit. A függöny mögül leste, ahogyan kiszáll, porolja a nadrágját, hanyag mozdulattal csapja be az autó ajtaját, megigazítja a szemüvegét, az oldalsó kiskapuhoz lép, s Kemenes ámulva leste, hogy kulcsot húz elő a zsebéből, a zárba illeszti, s szinte otthonos léptekkel indul

a ház bejárati ajtaja felé. Alig tudta a bénultságát leküzdeni, mire megfordult, az idegen már ott állt a háta mögött, a szoba küszöbén.

- Jó napot!

Nem várta meg, amíg Kemenes fogadja a köszönését, leült az egyik fotelba, s azonnal beszélni kezdett.

- Amit tett, durva hiba volt. - Úgy ropogtatta a grober-t, a durvát, mintha lövedékeket engedne ki a száján. Elmondta ötször is. - Grober Fehler... Nem lehet másképpen jóvá tenni, csak úgy, hogy azonnal visszamegy. És ott vár, amíg újabb parancsot nem kap. Nem mozdul, vár. Ez érthető?

Kemenes bólintott.

Az idegen az órájára nézett.

- Van még öt percem. Ezt arra használjuk, hogy szépen elmondja, mi történt, hogyan képzelte ezt az egészet. Nem részleteket akarok, tessék összefoglalni! - Úgy hangzott a parancs, mintha a tanár szólítaná felelni a diákokat. - Tessék kezdeni!

Kemenes nagyot nyelt, s halkán, alig érthetően mondta.

- Minden jól ment... Guibourg nekem kinyitotta az ajtót, mindnyájan bementünk. De megjelentek Guibourg testőrei, lövöldözés kezdődött. Clear úr Guibourgra lőtt, az meg vissza, s mind a ketten meghaltak. A két fiú elkergette a testőröket, de nem így terveztük, s arra gondoltam, visszajövök utasításért...

Látható megkönnyebbüléssel mondta az utolsó félmondatot. A szemében is megjelentek a fények, örült, hogy kitalálta, lám, ezért jött vissza Pécsről.

Az idegen is elmosolyodott. Nyugtázta az ügyes szöveget. - Das war ein geschickter Trick! Ügyes fogás volt... Csak nem igaz. Maga megjijedt, s ott hagyott mindent. De ha úgy lett volna, ahogyan állítja, akkor most megkapja az utasításokat, mehet vissza. Ne higgye azonban, hogy ezt elfelejtjük magának. Guibourg vallomására szükségünk lett volna. Clear úr pedig nagy veszteség.

- Én erről nem tehetek - mentegetőzött Kemenes. - Die Zufälligkeit... A véletlen...

- Üljön le - mutatta a helyet az idegen. és figyeljen... Kemenes leült, de csak a szék szélére, kezét a hasára fonta. S

megtapintotta a zakója alatt a revolverét. Mi lenne, ha ezt is lelőné? Csak egyetlen mozdulat...

- A feladat a következő. Visszamegy Pécsre - szinte tagoltan mondta az utasításokat az idegen -, a két fiút ott tartja... Ha még nem vitték el valahová a hullákat, akkor tegyék be őket egy-egy zsákba, s rakják ki a hátsó kerítés mögé. Ma este. Érti? Ma este. Nem lesz velük gondjuk... A fiúknak adjon pénzt, többet, mint amit ígért. Szükségünk van rájuk... Néhány nap múlva felkeresi magukat valaki, s elmondja a továbbiakat... Hallgasson rá, s tegye azt, amit ő parancsol. Elég sok mindent elrontott már ahhoz, hogy nagyon ügyeljen... Érti?

- Igen. Értem. De...

- De?

- Csak annyi, hogy... Az a úr, aki jön... Honnan fogom tudni, hogy ő az?

- Ismerős lesz, Herr Kemenes, ismerős.

Az idegen felállt, megtörülte a szemüvegét, s újra elővette a zsebéből a kapukulcsot. Megmutatta Kemenesnek.

- Ne kísérjen ki, majd én bezárom a kaput... Tíz percet kap az indulásra! Wiedersehen!

Az idegen keze már a kilincsen volt, amikor megkérdezte.

- Ismeri maga Hódot?

Kemenes nem tudta mire vélni a kérdést. Hód?

- Nem, nem - rebegette. - Még nem láttam hódot...

- Nem az állatról van szó - legyintett az idegen. Aztán még hozzátette. - Kár, hogy nem ismeri. Nagy kár. - Megfordult, s újra köszönt. De most szabályosan. - Auf Wiedersehen!

Kemenes felállt, meghajtotta magát, s ő is mormogott valami köszönésfélét. Az ablakhoz lépett, s újra a függöny mögül nézte az idegent. A BMW elment. Csendesen, ahogyan jött. Viszont újra megjelent a fekete autó. Az utca túlsó oldalán állt meg. Nem szállt ki belőle senki.

- Tíz perc...

Visszaült a fotelba. Tehát Pécs. Nem Genova, ahogyan tervezte, hanem Pécs. Vissza a veszély kellős közepébe. Igaz, a két fiúnak, Dagadtnak és Csandrának azt ígérte, nem hagyja őket cserben, nyugodtan becsöngethet hozzájuk Guibourg villájába, mégis rossz sejtések uralkodtak el rajta. Pedig aludni szeretett volna. Most lefeküdni és aludni. Bezárkózni, megvetni az ágyat, s rádólni a párnákra... Bezárkózni? Honnan került ehhez az idegenhez a kulcs? És tulajdonképpen ki volt ez? Meg kellett volna kérdeznie. Bár ha tippel, nagyot nem tévedhet. Hisz mindent tudott róla és a küldetéséről is. S mindegy, hogy ki ez személy szerint, lényegében a maffia volt. Az olasz drogmaffia... De ki az a Hód, vagy kicsoda? S miért kellene neki ismernie?

- Nem tudok ezektől szabadulni... - Mormogta keserűen. - Nem tudok... Végig kell csinálnom mindent... Egészen addig, amíg bele nem dőlök...

Néhány percig még üldögélt. Arra gondolt, hogy most kell úgy utaznia Pécsre, hogy bármikor elszökhesen onnan. S le is lép majd. Az első adódó alkalomkor. Csak nagyon ügyesen kell csinálnia, hisz a maffia kísérteti, ellenőrzi. A pécsi eseményekről is azonnal értesültek. Talán valamelyik fiú, Dagadt vagy Csandra a megbízott. Inkább Dagadt. Annak olyan a pofája... Nem is az arca, inkább a szeme. Csupa mosolygó gúny, s valami megmagyarázhatatlan kihívás... Igen, Dagadt lehet a megbízott. Csak ő. Ezért is szemtelenkedhetett Clear úrral. A másik, Csandra, szelídebb fiú. Átlátszóbb. Dagadt, mint a beton. Csandra, mint az üveg. Vigyázni kell Dagadtra, vigyázni... Élesen csengett a kapucsengő.

Kemenes az ablakhoz ugrott. Az egyik fekete ruhás férfi állt az ajtóban. S feltűnően nézegette a karóráját.

- Aha, tíz perc... Eltelt a tíz perc. Nem hagynak békén - dörmögte Kemenes. - Mennem kell.

Megigazította a függönyt, hogy lássák az utcán, értette a jelzést, aztán, mintha még tartózkodna valaki a szobában, hangosan közölte.

- Minden rendben... Reméljük a legjobbakat. - Németül azonban ezt tette hozzá. - Da hilft nichts mehr... Itt már semmi sem segít...

Amikor elindult az autójával Graz felé, a fekete kocsit eltűnt a háta mögül. Az úton többször is megállt, várta, leste a parkolóban, mikor szaladnak el kísérői mellette. De hiába várt. Az is megfordult a fejében, hogy az eredeti tervét hajtja végre. Leautózik Velencébe, onnan Genovába, s a kikötőből egy hajón valóban világgá megy. Vagy még egyszerűbb: felszáll Grazban egy repülőre. De Grazból is továbbhajtott Rábafüzes felé. Így történt, hogy amíg gondolatban a tengeren hajózott, a valóságban már az útlevelét adta át a magyar határőröknek.

Amikor Csandra beengedte Kemenest a pécsi villába, rosszállóan ingatta a fejét.

- Elveszítettem miattad egy fogadást. Három üveg pezsgőt! Nem hittem volna, hogy visszajössz...

Dagadt a küszöbön ült, kezében géppisztoly, nem tudták, hogy ki csenget.

- Mondtam én mindig, hogy a Kemenes úr rendes ember, nem hagyja pácban a szegény fiúkat. Szia, Lajos!

Láthatóan örült mind a két fiú, hogy Kemenes visszatért. Vele kezdték el ezt az egész kalandot, együtt szöktek a kolumbiaiak fogságából, együtt vállalkoztak arra, hogy ebben a pécsi villában berendeznek egy tranzitraktárt. De másképpen alakultak a dolgok, ahogyan elképzelték. A kolumbiai maffiához átállt Guibourg testőreivel tűzharcba keveredtek. Kemenes Lajos a saját számláját is elintézte: lelőtte azt, akit azért küldtek vele, hogy az akció befejezésekor majd őt ölje meg. Clear úr, aki egyébként az a asszony volt, akinek a férjét Guibourg lövette le, s aki férje halála után, férfinévvel kereste a bosszút, valóban utasítást kapott Kemenes meggyilkolására, mert az olaszok neki tulajdonították, hogy elveszítettek egy nagy értékű szállítmányt. De azt szerették volna, hogy Kemenes régi barátja, Guibourg előbb elmeséli, honnan tudtak a kolumbiaiak a szállítmányról, s most Pécsért miéért rendezkedtek be ebben a villában, ide várnak-e csomagokat, s kik azok, akik hozzák. Az olasz maffia így szeretett volna visszaütni az elrabolt afganisztáni szállítmányáért. Kemenes a lövöldözés után meg akart szökni. De alig telt el tizenkét óra, már újra Pécsért volt, a Mecsek oldalában, Guibourg villájában.

- Mondtam, hogy visszajövök, nem? Csak nem rezeltetek be?

Ledobta zakóját a szék támlájára, s behuppant az egyik mély fotelba.

- Adtok valamit inni?

- Mit kérsz?

- Sört. Hideg sört.

Csandra fordult, hogy teljesítse Kemenes kívánságát, Dagadt azonban utána szólott.

- Ha nem elég hideg a sör, szedd le a hullákról a jeget! Kemenes elkomorult.

- Még itt vannak?

Dagadt vigyorogva közölte.

- Csak a testük. - Aztán a szívére tette a tenyerét, s kissé meghajolt. - Bocsánat, Gárdonyi...

- Mi van Gárdonyival? Ki az a Gárdonyi?

Dagadt megfenyegette Kemenest.

- Te nem tudod, ki az a Gárdonyi Géza?

- Azt tudom - felelte Kemenes -, de azt nem, hogyan kerül ő ide?

- Még diákkoromban jártam Egerben, a várban. Gárdonyi sírján ez a felirat: Csak a teste. Hát így.

Csandra szelíden megróttá Dagadtot.

- Nem kellene mindig hülyéskedni... - Kemeneshez fordult. - Nem tudtunk mit kezdeni velük. Hajnalban már nem cipelhettük ki őket sehová, Dagadt végigjárta a környéket...

- Egész Tolnát, Baranyát - nem hagyta ki a ziccért Dagadt.

- Igen - bólintott Csandra. - Órák hosszat keresgélte, de reggelre megjött, semmi alkalmas hely nincs itt a környéken. Nem tudom, mit kezdünk velük.

- Te csak hozd a sört - intett magabiztosan Kemenes. - Te meg - szólta Dagadtnak - keress két nagy

zsákot. Beletesszük őket, s majd elszállítják a barátaink. Ez nem gond.

- Zsákba tesszük őket, mint a Rigolettóban?

- Hogy micsoda művelt ember ez a Dagadt - jegyezte meg a sört hozó Csandrának Kemenes. - Nem tanár vagy te?

- De - bólogatott Dagadt. - Az... Bár a barátunk jár egyetemre... Orvos lesz, ha nem tudnád.

- Csak szerettem volna - helyesbített Csandra.

- Az a autó kinn marad? - mutatott Dagadt az utcára, Kemenes autójára gondolt. - Nem kellene azt innen elvinni? Jó, hogy a névjegyünket nem szúrjuk ki az ajtóra...

- Igaz, igaz... Nincs a házban garázs? - kérdezte Kemenes. Nehezen feltápászkodott. A sör kilocsant a szőnyegre.

- Van - közölte Csandra -, de ott ennek a halott úrnak az autója áll.

- Elkellene vinni a szálloda parkolójába - javasolta Dagadt. - Ott feltűnés nélkül dekkolhat. Add ide a kulcsot, elviszem!

- Te? - kérdezte megdöbbenve Kemenes, nem tudta miért, de az rémlett fel benne, hogy megszökik a fiú. És ha megszökik?

Talán az lenne a legjobb...

- Én. Van jogosítványom.

Kemenes kiemelte a zsebéből a kulcsot, s Dagadtnak dobta.

- Tessék. De jól zárd be.

Dagadt leakasztotta a nyakából a géppisztolyt, s kiment a házból. Hallani lehetett, hogy begyűjtja a motort. Csandra leült Kemenessel szemben.

- Megnéztük a szomszéd házakat - kezdte a beszámolóját. - Végimentünk a pincéken, ott, ahol a gorillák jöttek ránk... Lehet, hogy valahol találunk még egy harmadik hullát is... A lakásba nem tudunk feljutni, eltorlaszolták. De semmi mozgás. Lehet, hogy elmenekültek. Egyikük meg talán ott ül holtan a fotelban. Dagadtnak is az a véleménye, hogy őt is el kellene tüntetni, ha valóban itt hagyták. Meg a vérnyomokat is.

Kemenes kelletlenül válaszolt.

- Jó. Majd megnézzük. Most már hárman vagyunk.

- Ha eltüntetjük a halottakat - jelentette ki Csandra -, mi elmegyünk. Így egyeztünk meg Dagadttal. Befejezzük az ilyen munkát. Elég volt.

- Persze, persze... Ti még fiatalok vagytok, most kezdtetek, de mit szóljak én!? Azt hiszitek, hogy nekem tetszik ez? A fenét. De minden szálát el kell varni. Érted?

- Igen. Azért mondom, ha eltűntek a hullák, mi is köszönünk.

Kemenes a kis táskájára bökött.

- Ott a pénzetek. Fele forint, fele schilling. Lesz egy kis meglepetés, ha megszámoljátok.

Csandra nem nyúlt a táskához.

- Miért? Kevesebb?

- Majd meglátod - nevetett Kemenes. S még hozzátette. - Az elmenetelről pedig még beszélünk. Egyelőre végezzük a dolgunkat, jó?

- Megmondtam - jelentette ki újra Csandra -, ha eltűnnek ezek a... Ha valóban eltüntetjük a zsákokat, mi nem folytatjuk. S ezen a pénz sem segít. Nem tudsz te nekünk annyit fizetni...

- Csak a magad nevében beszélj - emelte fel a kezét, mintha állj-t parancsolna Kemenes. - Egyébként sem olyan munka ez, amit egyszerűen be lehet fejezni. Én is... - Nem folytatta, nem árulhatja el, hogy ő is évek óta szeretne szabadulni a maffiától.

Csandra nem vette észre a bakit. Határozott hangon győzködte Kemenest.

- Nem csak a magam nevében... Hidd el, Dagadtnak is elege van. Így egyeztünk meg.

- Mi bajotok van?

- Nekem sok. Először is, csak a drogról volt szó. Most már halottak is vannak. Másodszor, én nem akarom ezt a dolgot egész életemben csinálni. Ennyi elég volt.

és ha Dagadt továbbra is vállalja?

Csandra széttárta a karját.

- Az a ő dolga. De te ebben ne reménykedj.

Kemenes újra táskájára mutatott.

- Legalább számold meg. - Bankjegyekötegeket dobott ki belőle az asztalra. - Tessék. Ez a tettek. S ez nem líra. Márka. Sőt új márka. Nézd, milyen szépen kéklik.

Csandra nem nyúlt a pénzhez. De megkérdezte.

- Mennyi?

- Sok. Százezer.

- Miért érünk mi nektek ennyit?

Kemenes nevetett. Látta Csandrán, hogy megingott. Pénzzel mindent el lehet intézni. Kemenest, aki a lányok helyett a fiúkat szerette, még soha nem csalta meg a pénz. Legnagyobb sikerének azt tartotta, hogy egy sima arcú, szűz fiút, aki egyébként papnak készült, félórai séta alatt meggyőzött: nem olyan nagy dolog, ha megteszi. Egy köteg pénzt mutatott neki... S persze oda is adta a végén. A pénz a győzelem záloga. Még az ágyban is. Ilyen kalandor fiúkkal szemben, mint ez a Csandra meg Dagadt, egyébként is csak két érveléssel lehet valamit elérni: az egyik a pisztoly, a másik a pénz.

Csandra újra kérdezte.

- Mi a fene az, amiért mi ennyit érünk nektek?

Kemenes erre sem válaszolt. Dagadtra terelte a szót.

- Sokáig autózik már a barátunk. Lehet, hogy elillant? Csandra meggyőzően mondta.

- Nem. Ha akart volna, elszökhetett volna az éjszaka, amikor a halottaknak kereste a helyet... De hajnalra visszajött. Nem olyan fiú ez.

- Hát milyen?

- Jó haver. Olyan, aki a bajban sem hagyja el az embert.

- Hát éppen ez az - szaladt ki Kemenes száján. - Mi érdeke fűződhet ahhoz, hogy mindig melletted

legyen?

Csandra megdöbbenve nézett Kemenesre. A válasza azonban már nem maradt ideje, mert Dagadt lépett a szobába, sőt azonnal meg is rőtta mind a kettőjüket.

- Nem zártatok be utánam az ajtót! Bárki a nyakatokra jöhetett volna!

Csandra fülében még ott zúgott a kérdés. Hirtelen elhatározással Dagadt elé állt.

- Miért érdeked az, hogy... Mi érdeked fűződik ahhoz, hogy mindig mellettem légy?

Dagadt nagyon buta arcot vághatott, mert Csandra megkérdezte.

- Érted? Mi neked ebben a jó?

Dagadt arca lassan megváltozott. Félretolta Csandrát.

- Eridj a fenébe! Csak nem hiszed rólam, hogy homokos vagyok?! Hülyeségeket kérdezel!

Csandra Kemenesre mutatott.

- Nem én. Ő firtatja.

Dagadt végigmérte Kemenest.

- Ő?

- Igen.

- Mindenki saját magából indul ki - mormogta Dagadt, aztán Kemeneshez hajolt. - Én nem húzok, Lajos - mondta tagoltan. - Én nem... - Csandrára mutatott. - Ha gusztusod van rá, neked adom.

Csandra csak ennyit mondott.

- Hülye.

Kemenes eddig némán követte a párbeszédet. Most magyarázkodni kezdett.

- Nem ilyesmiről beszélgettünk... Pénzt hoztam nektek, és Csandra vissza akarja adni. Ezért kérdeztem, hogy van-e más érdeked is, hogy mellette maradj, vagy csak a pénz... Egyszerűen erről volt szó, nem kell ebből ügyet csinálni.

- Nincs itt ügy - helyeselt Dagadt. - Mennyi a pénz?

Kemenes megkönnyebbülten bólogatott.

- Na, ezt már szeretem! Ez a fiú a lényegét látja.

- Mennyi?

- Százezer.

- Micsoda? Forint?

- Nem. Márka.

és miért ne fogadjuk el? - fordult Dagadt Csandrához. Csandra megfenyegette az ujjával Kemenest.

- Nem mondtam, hogy ezt a pénzt nem fogadjuk el. Dehogynem! Jobb is, ha elveszed, Dagadt. Én azt közöltem, hogy kiszállunk az üzletből. Ez a pénz rendben, de többet nem kérünk. Ezért megdolgoztunk, sőt...

Dagadt gyors mozdulattal magához markolta a pénzt.

- Igen. Megállapodtunk, hogy nem csináljuk tovább. Kemenes hahotázni kezdett. Mintha jó viccet mesélt volna

valaki. A két fiú döbbenet nézte.

- Megbolondultál? - kérdezte Dagadt.

Kemenes nemet intett, lassan lecsillapodott, elővette a zsebkendőjét, a szemét törülgette.

- Nagy szarok vagytok... Tudtam én, hogy nem estetek a fejetekre... Meggazdagodhattok... Higgyetek nekem... Lesz pénz zsákostól!

- Meg hullá - jegyezte meg csendesen Csandra.

- A pénz a fontos. Én már eleget szagoltam ebben a világban, tudom, hogy... De látom, hogy ti is tudjátok, csak játszottok itt a szegény öregedő barátotokkal. Örülök, hogy rendben vagyunk, így legalább belekezdhetünk az igazi melóba.

- Miről gagyog ez? - kérdezte Dagadt Csandrától. - Milyen munkáról beszél? És kivel játszottunk mi?

Csandra a pénzt bámulta.

- Adjuk vissza, aztán menjünk. Mert a végén még itt maradunk.

Kemenes hirtelen elkomorult. Dagadt elé állt.

- Még egy akcióról lenne szó. Csak egyetlenegről. Ebben a pénzben bennefoglaltatik annak a munkának az előlege is. Még egy szívességre akarunk megkérni benneteket. Most nagyon komolyan beszélek. Egyébként is: a maffia nem viccel.

- Mi az a szívesség?

Kemenes elbizonytalanodott. Ezt ő sem tudta.

- Majd... Jön majd valaki... Aki elmondja... Én - tette hozzá -erre nem kaptam felhatalmazást... Guibourg meg Clear úr halála miatt új helyzet állt elő... De én nem mondhatok többet.

- Államtitok - jegyezte meg gúnyosan Csandra. - De nekünk ez mindegy. Mi végeztünk. Igaz, Dagadt?

- Igaz. Ahogy az angol mondja: ende.

Kemenes hangot váltott. Behízogón kérlelte a fiúkat.

- Csak nem hagytok engem cserben? Drágáim, ne akarjatok nekem rosszat... Tegyétek meg öreg barátotoknak, hogy még egyszer... Na, jó? Legalább várjátok meg, amíg megtudjátok, hogy mi lenne az elintéznivaló. Jó?

Dagadt állt szemközt az ablakkal. Láttá, hogy egy fekete nagy autó, amelyik nagyon hasonlított a temetési kocsikhoz, lassan elhalad a villa előtt.

5.

A gróf még sohasem járt Marseille-ben. A repülőtéren várta ugyan egy autó, de olyan feltűnően tessékelték, kínálták: üljön bele, hogy nemet mondott. Inkább egy taxit bérelt, s azzal vitette magát a szállodába. Azon nem csodálkozott, hogy az a bizonyos autó szorosán követte a taxit, sőt amikor a szobája ablakából kinézett az utcára, az első, amit a túloldalon megpillantott, az a kocsik volt. De mintha

nem ült volna benne senki. Lehet, hogy feljönnek utána a szobába? Gyorsan eltorlaszolta az ajtót, a bőröndjéből kivette a revolverét. A repülőtéren ellenőrzés miatt nem vihette szokott helyén, a zakója alatt, fel kellett adnia poggyászként. Ezért most ellenőrizte, működik-e, s letette az asztalra. És várt.

Néhány perc múltán kopogtattak. Először csak halkán, aztán erősebben. Kis szünet után újból.

A gróf elhúzódott az ajtótól. A revolverét kézben tartotta, sőt ki is biztosította. Úgy tervezte, ha valaki belép, ő azonnal lő. Félt a megtorlástól. Ervin miatt. Tudta, az ellenfelei nem adják fel, addig járnak utána, amíg el nem érik céljukat.

A kopogtatás azonban megszűnt. Halk berregéssel megszólalt a telefon. Hosszan csengett, talán percekig is. Aztán csend lett. Csak az utca zaja hallatszott be, a lámpa előtt fékező, s újra induló autóké.

Valaki kapirgált az ajtón. Egy borítékot akart bedugni a küszöbnél, de nem tudta beerőszkolni, csak a széle látszódott a szobában. Aztán feladta a kísérletet. S nem történt semmi.

Alkonyodott.

A gróf bekapcsolta a légkondicionálót. Sívítva fújta a hideg levegőt. Az autó eltűnt a túloldaltól.

- Megunták...

Óvatosan kinyitotta az ajtót. A folyosón nem volt senki. Eltette a revolverét, visszalépett a szobába, meglucskolta az arcát, megfésülködött, megigazgatta a nyakkendőjét.

- Indulás vacsorázni!

A recepció előtt, az egyik fotelben egy férfi ült. Újságot olvasott, amikor észrevette, hogy a gróf kilép a liftből, felállt, egy borítékot vett elő, s már messziről nyújtotta a visszahőkölő grófnak.

- Uram, ezt kell átadnom. Parancsoljon!

A gróf összeráncolta a homlokát, kutatva nézte a férfit. De átvette a borítékot. A férfi biccentett, megfordult, s eltűnt az utcára vezető forgóján.

A gróf a borítékot tapogatta. Vékony volt, egyetlen lapocskát lehetett benne. Félreállt, az egyik lámpa alá. Óvatosan, lassan, szinte milliméterenként tépte fel a borítékot. Valóban csak egy kis cédula lapult benne. Egy mondatot írtak rá. Ennyit: If, 13 óra.

Amikor a gróf az utasítást kapta, hogy utazzon Marseille-be, azt is közölték vele, hogy a megbeszélés időpontját ott hozzák tudomására. Az is megerősítette a gróft abban, hogy nem az ellenfelei hívják az If várába, a papírlapon, a bal sarokban ott éktelenkedett a maffia leveleinek azonosító jele: egy alig látszó ujjlenyomat.

- Az autót is a barátaim küldték... Nem baj. Jobb félni, mint megijedni...

Az estét könnyedebb lélekkel töltötte el. Sétált az utcán, pontosan úgy viselkedett, mint egy turista. Még a derekára is rákötötte a turistákra annyira jellemző kis táskát, igaz, csak az a papírtömés volt benne, amit vásárláskor adtak hozzá. Ez volt a szerencséje is, mert a kikötő felé bandukolva, egyszerre öt-hat koldusgyerek is körülvette, nyújtogatták az arca felé a kezüket alamizsnáért. S közben az egyik lány az újságpapírral eltakarta ujjával gyors mozdulattal elhúzta a táskát zárját. A gróf ezt később vette észre, a gyerekeket hessegette el magától. A lány a tömőpapírt húzta ki a táskából s a sok újságpapír láttán a meglepetése olyan nagy volt, hogy egy pillanatra kiesett a szerepéből. A gróf elkapta a csuklóját. Úgy megszorította, hogy a gyerek feljajdult. A többiek elszaladtak, csak a kislány maradt fogoly. Természetesen azonnal sími kezdett. És kiabálni. Mintha a gróf támadta volna meg.

- Eridj a fenébe! - lódított rajta a férfi. De akkor már csoportosulás támadt körülöttük. Valaki furcsán darált francia nyelven felelősségre vonta a gróft.

- Mit akar ettől a gyerektől? Hagyja békén, mert szólok a rendőrnek. Már az ilyen kislányokkal is kikezdenek? Van magának lelke?

A csoport háta mögül egy másik férfi nagy hangon bekiabálta.

- A kislány lopni akart! Én láttam! Nem ez az úr a hibás!

A gróf a védelmére kelt férfira nézett. Ugyanaz volt, aki a levelet átadta.

Az emberek véleménye azonnal megváltozott. S most már a lányt szidták. De ő ezt már nem hallotta, mert úgy elszelelt, hangtalanul és gyorsan, mint a sivatagi vihar.

De a levelet átadó férfi is eltűnt. Hiába kereste a gróf.

Az éjszakák nem kellemesek annak, aki tart valamitől. A nappalok eltelnek, világos van, sok ember járkal az utcákon, megfelelően lehet ügyelni. Az éjszaka más. Ha libben a függöny az ablak előtt, ha lépések hangzanak a folyosóról, ha szörcsög a vízcsap a fürdőszobában, ha egy autó reflektorának fénye betör egészen a mennyezetig, ha reccsen az ágy, máris vége a nyugalomnak. A gróft egyébként is irritálta a nehéz bársonyfüggöny. S itt a szobája ablaka előtt az lógott. Gyerekkorában, amikor a szülei lefektették, azzal ijesztgették, hogy egy hosszú fogú, nagy fülű szörny lapul a függöny mögött, s ha a gyerekek nem alszanak el rögtön, kiugrik onnan. Persze, így még kevésbé tudott elaludni, csak nyöszörgött félelmében. S ha a szülei bementek a szobájába, hogy ellenőrizzék, alszik-e már, inkább behunyta a szemét, csak ne hívják elő a függöny rettenetét. Fél éjszakákon át figyelte rémülten a függönnyt, s ha mozdult, ijedtében néha bizony be is pisilt. Ebből aztán újabb szorongások támadtak, a szülei szidták, hogy már hatéves és mégis bevizel, hurcolták orvostól orvosig. Csak a nagymamájánál, egy fapapucskészítő özvegyénél, egy kicsike faluban nyugodott meg. Az öregasszonynak el is mondta, hogy Amszterdamban, a lakásukban, a függöny mögött egy szörny lapul. A nagymama, amikor visszavitte a városba, leszedte a függönnyt, darabokra vágta a fiú előtt. A szülők azt hitték meghibbant a mama. De új függönnyt nem akasztottak az ablak elé. A szörny pedig eltűnt. A gyerekkori félelme a gróft most is arra piszkálta, hogy benézzen a bársonyfüggöny mögé, nem lapul-e ott valaki. Összekötötte a selyemfonállal, csak ezután feküdt le. De keveset aludt. Amíg nem szokta meg ennek a szállodai szobának a neszeit, többször fel is ült az ágyban, s keze a párnája alatt matatott, kereste a revolverét. Hajnalra eltűnnek még a függönyök rémei is. Lehet aludni. A gróf tíz óra tájban ébredt. Nagyot nyújtózott, s becammogott a fürdőszobába. Már elmúlt a reggelizés ideje, amikor a szálloda kicsike éttermében megjelent. Leült az egyik asztalhoz. Egy néger pincér csodálkozva kérdezte: mit óhajt.

- Reggelizni.

A pincér nem szólt, a kis konyhában vitatkozott valakivel, végül terítéket hozott, teát, vaját, s néhány zsemlet. Úgy tette a gróf elé, mintha azt mondaná: ez van. A gróf megitta a teát, valami kellemetlen ízt érzett ugyan, de nem törődött vele. Csak később. Amikor már elsétált egészen a nagyáruházig, s turkálni kezdett a leszállított árú ruhaneműk között, hogy ellenőrizze, követi-e valaki, akkor érezte, valamivel elcsapta a hasát. A tea... Nehezen találta meg a toalettet, meggyötörve, megkínózva jött ki.

- Valamit tettek a teámba...

Az If várához elég gyakran indulnak a kis hajók Marseille belső kikötőjéből. Végigberregnek az ezer árbocot ringató öböl közepén, s a régi erődítmény alól nagy lendülettel rohannak a szigetecskéhez. Az út talán tíz perc, negyedóra, vagy még ennyi sem. A vár hatalmas bástyái egykedvűen fűrésztik lábukat a kéklő tengerben, ideális börtön. Innen valóban nehéz lehetett megszökni.

A gróf a többi turistával együtt felgyalogolt a kapuhoz, s leült az első udvaron levő büfében. Sört vett a pultnál, arcát a ventilátor szelébe tartotta, s várt. Várta a 13 órát. Néhány perccel a kitűzött idő előtt, megjelent az ajtóban a levelet hozó férfi. Fekete ruhában volt, zakót is viselt, patakokban folyt róla a veríték. A grófhoz lépett.

- Uram, tessék velem jönni.

A gróf feltápászkodott, s elindult a férfi után. Átbaktattak a terméskővel kirakott előudvaron. Jobbról és balról is egy-egy orrszarvú szobra meredt rájuk. A kis hídon, ami valamikor felvonóhid lehetett, bejutottak a bástyák alá. Itt kellett volna jegyet venni, de a fekete ruhás férfi mutatta, mehetnek nyugodtan. Egy udvarocskára jutottak, közepén kút állt, egy görnyedt tartású férfi magyarázott a turistáknak. A grófot a lépcső felé irányította a kísérője. Elhaladtak az első emeleti cellák előtti folyosón, aztán újabb lépcső következett, újabb cellák, megint lépcső. De ez már igen keskeny, alig vállszélességű volt, ezen jutottak fel a torony teraszához. Itt már több férfi állt, mindegyik fekete ruhában, fehér ingben, fekete kalapban. Az egyik pillanatok alatt áttapogatta a gróf ruháját, s könnyed mozdulattal kiemelte a pisztolyát. Olaszul mondta.

- Nyugalom! Amikor távozik az úr, visszaadom.

A grófnak át kellett sétálnia a másik toronyhoz. Ott egy hús terembe vezették. Az ajtóban újra megmotozták, közben valaki a félhomályból kiszólt.

- Jöjjön, gróf úr! Tessék jönni! Elnézést ezért a procedúráért, de ez a szabály... Isten hozta!

Két férfi állt a fal mellett. Az egyik már nagyon öregnek látszott, arca csupa ránc, haja ritka és fehér volt. Botra támaszkodva pihent. A másik, mintha az idősebb lett volna fiatalabb kiadásban. Elegáns fehér ruháját lebegtette a szél, kedvesen mosolygott, nyújtotta a kezét, s már mondta is.

- Nagy dolog, hogy megszoríthatom a kezét, gróf úr. Tudjuk, mi történt szegény barátunkkal, Isten fogadja őt szívesen az égben, mi nagyon jól tudunk dolgozni Grande úrral, csakhát... - A férfi keresztet vetett, követte példáját az öreg is. - Az pedig kivételes csoda, hogy ön... Gratulálunk... Az apám is.

Az öreg csak felemelte a kezét, s bólintott, mint aki jóváhagyja a szöveget.

- Köszönöm - hajtotta meg magát a gróf. - Köszönöm...

A beszélgetés kissé elakadt. Érezhetően a két férfi arra gondolt, hogy a gróf mond még ehhez a témához valamit. Ő pedig nem tudta eldönteni, hogy várnak-e tőle beszámolót vagy az a kijelentés, hogy ismerik a történeteket, arra is vonatkozott, erről már eleget beszéltek. Grande néha elejtett egy-két szót a nagy főnökökről, talán ez az öreg ember az, aki saját kezével dobta le két unokáját Szicíliában egy szikláról, mert bebizonyosodott, hogy valami csekélyke összeget loptak tőle. A gyerekek anyja, az öreg lánya, amikor megtudta, mi történt, ugyanarról a szikláról vetette le magát. De ezt csak suttozták az emberek, mindenki tudomásul vette, hogy a két gyerek lezuhant. Rosszul léptek és lezuhantak a mélybe. A gyerekek apja később rálőtt az öregre, el is találta, de csak jelentéktelen sebet ejtett. Viszont őt, az akkori szicíliai szokás szerint, az út betonjába temették, bár a munkások is azt híresztelték, hogy a fiatal úr elrepült valahová. Maradt az öregnek ez az egyetlen fia. Akivel nagyon jól megértették egymást, bár a fiúnak több olyan szenvedélye volt, amit nem nézett jó szemmel az apja. Kártyázott, ruletezett és szerette a lányokat is, néha egész bandát költöztetett a jachtukra, meztelenül járatta őket, hiába figyelmeztette az apja, hogy Szodomát is elpusztította az Úr. Viszont azt most már mindenki elismeri, hogy a vállalkozás esze ez a fiú. Grande is többet tárgyalt vele, mint az öreggel, bár a Maggiore volt a Consiglio, a maffiát irányító tanács tagja. A fiú, akit egyszerűen csak Allievónak, Tanítványnak neveztek, megfelelő vezetőnek bizonyult. Ami ebben az esetben kegyetlent is jelentett. A pénz, a vagyon azonban gyarapodott, a drog igen jó üzletnek bizonyult. A Maggiore valamikor földdel, házzal, állatokkal alapozta meg a vagyont, Allievo volt az, aki jó tíz évvel ezelőtt a drog felé fordította a maffia szekerének rúdját. Nagyon gyorsan igazolódott az elképzelése. Csakhát a konkurencia... Ez nem Szicília. Ez az egész világ... Amióta kifejezetten harcban állnak a kolumbiai drogcsoporttal, nagy veszteségek is érték őket. Persze a kolumbiaiakat is. Allievo szeretett volna egyezséget kötni velük, de alig tudott kiszabadulni a csapdájukból, amikor tárgyalásra hívták. Négy jó emberét ölték meg a hajón kitért csetepatéban, s ő is csak úgy menekülhetett meg, hogy belevetette magát a tengerbe, s eltűnt, hiába lövöldöztek utána.

Békéről, egyezségről azóta szó sem lehet. Egyiküknek el kell tűnnie a piacról.

Allievo, hogy áthidalja a hirtelen támadt csendet, megkérdezte a grófot.

- Láttá ezt a sok orrszarvút? Eddig húszat számoltam meg. Nem tudja, mit akarnak itt ezzel a sok szoborral?

- Sajnos, nem...

- Nem baj. Majd megkérdezek valakit. Gróf Monte Christó-ról meg a Vasálarcosról tudok, de ezekről nem.

Az öreg, Maggiore felemelte a karját, s csak ennyit mondott.

- Argamente... Tárgyra.

- Köszönöm, Maggiore, köszönöm.

A gróf furcsállotta, hogy a fia is Maggiore-nak szólítja az apját, de sokáig nem foglalkoztathatta, mert Allievo átfogta a vállát, magához szorította, s németül folytatta a beszélgetést.

- Herr gräf, a feladat a régi. Át kell vennie a megboldogult Grande úr helyét. Nem adhatjuk fel a magyarországi tranzitállomás létrehozását. Ez az ország ráadásul maholnap legjobb piacunk lesz. Aki hamarabb cselekszik, nyer. Mi cselekszünk. Intézkedtem, hogy az a szerencsétlen Kemenes úr, menjen vissza az országba, s ott várja meg az ön parancsait. Fontos munka ez nagyon. Akié ez a tranzithely, azé az új piac. A többit az Ön fantáziájára bízuk. De a mi elképzeléseinkben szerepel, hogy valahogyan el kell jutni a balkáni út elejéhez, ahonnan a tisztelt ellenségeink akarják útnak indítani a szállítmányokat. Miért pont ők? Miért nem mi? Igaz?

- Igaz - bólintott a gróf.

- Szervezze meg ezt nekünk. Nem leszünk hálátlanok. Majd meglátja.

- Nem kételkedem, uram.

- Helyes. Ha innen visszamegy a szállodájába, talál a szobájában egy csomagot. Bátran nyissa fel. A csomagba pénzt tettünk, a kiadásaira. És egy fényképet is. Egy amalfi villa fényképe.

Meggyőződésem, hogy Szicília után Amalfi Olaszország legszebb helye. És ott egy villa... Rendben?

- Természetesen, uram. Mindent megteszek.

- Tudom, gróf úr. Kevés ember van, akiben nem csalódik a... - Nem folytatta, hogy kicsoda, s még hozzátette. - Grande úr is ilyen volt. És ön is az. Segítse az Isten.

- Ez is fontos, uram, de...

- Persze. Mi sem maradunk tétlen. Máris küldtem néhány fickót önnek, hisz Grande úr emberei is... Hisz tudja... És van még egy fontos megbeszélőnivalónk.

- Tessék parancsolni.

- A kapcsolat. Hogyan tartsuk a kapcsolatot. Ez nagyon fontos. Nyolc módot dolgoztunk ki az ön számára. Erről majd szóban Pigno tájékoztatja. - Nevetve magyarázta. - Pigrónak csak a neve "Lusta", higgye el, gróf úr, kiváló segítője lesz.

Maggiore a botjával bökte meg a fiát. S valami olyasmit mondott neki olaszul: sok a szöveg. Allievo újra megköszönte a figyelmeztetést.

- Köszönöm, Maggiore, köszönöm.

A gróf meghajolt, indulni akart, de Allievo még visszatartotta.

- Még egy perc, gróf úr.

- Parancsoljon, Allievo úr - szaladt ki a gróf száján a fiatalember neve.

Allievót megdöbbsentette, hogy a gróf ismeri a nevét. Eltűnt a mosoly az arcáról, vonásai megkeményedtek, néhány pillanatig úgy nézett a grófra, mint aki most fogalmazza halálos ítéletét. De visszatért a mosoly az arcára, csak a szája szögletéből indultak mély ráncok az álla felé.

- Nem szeretem - mondta halkan. - Én sem mondom az ön nevét, grófúr...

- Bocsánat, uram. Bocsánat. Nem fog többet előfordulni.

- Azt nem kérdezem, hogy kitől tudja a nevemet, mert nem szeretnék kellemetlenséget, de...

- Annak uram, már nem kellemetlenkedhetünk, sajnós...

- Grande úr... Igaz?

- Igaz.

- Na, jó! Vigye el az ördög, minden rendben. Isten önnel! - Allievo nyújtotta a kezét, de a gróf érezte, nagy hibát követett el. Mintha Allievo tenyere is hidegebb lett volna, mint az első kézfogásnál. És éppen csak érintették egymást.

Maggiore már az ablak előtt állt. Nézte a tengert, a szomszédos szigeteket és a várost, a hőségben vibráló tornyokat, a bankok magas épületeit, a csendesen úszkáló hajókat. Látszólag már nem figyelt a grófra, mintha nem is érdekelné a tárgyalás. Ezért volt meglepő, amikor hátrafordult, s botjával a grófra mutatott.

- Ön nem tetszik nekem. S vegye tudomásul, kizárólag a fiam rábeszélésére engedtem meg, hogy elfoglalja Grande barátom helyét. Ezt ne felejtse, érti? - Gúnyosan hozzátette. - Gróf úr...

Allievo arcára kínos mosoly ült. Félig behunyta a szemét, összeszorította a száját.

A gróf újra meghajolt. Kilépett a teremből. A fény, a meleg szinte megtántorította. S az is, amit hallott.

Valaki karonfogta, s a lépcsőhöz vitte.

- Itt tessék, gróf úr.

A fordulóból a Vasárlarcos cellájának bejáratára látott. A kísézője észrevette a tekintetét. Halkan súgta.

- Jobb a halál...

6.

Elmúlt a szombat. Csendesen, mint máskor. Az elszájalt esküvő napja. Kati üldögélt a telefon mellett, ahogyan saját magának fogalmazta: csodára várt. A telefon azonban néma maradt, Balassa Péter nem jelentkezett.

- Legalább tisztességből... Ha másért nem - dűnnyögte Kati, s az ablakhoz lépett -, ha másért már nem is... Csak tisztességből... Hogy te bolond, ne várj... Tudhatod, hogy... Na, de véget vetek én ennek!
- S még hozzátette. - Nem bírom ezt a se kint, se bent állapotot... Legyen pont a végén.

Az utcát talán most érte el az ősz első lehelete, néhány halott falevél hullott a járdára.

- Mi lesz velem?

Kati önkéntelenül is a fürdőszobába ment, s a tükörbe bámult. Ráncoskák futottak a szája körül, a szeme alatt, hiába fésüli már egy-két éve a haját a homlokába, alig tudja eltakarni a mélyülő barázdákat. S a nyaka! A nyakától félt mindig a legjobban, mert a mamájának a híresen szép, hosszú nyakára is egyik percről a másikra bőrtáskák telepedtek, s íme most már az övé is kezdődnek a renyhe fonnyadások.

- Vénülök...

Apró, színes tégelyekből szokott mozdulatokkal kenőcsöket kent a szeme alá, a kezére, s visszabotorkált a szobájába. Egy könyvet készített ki magának, hogy majd azt olvassa, kinyitva, borítójával felfelé tette az asztalra. Péter, ha meglátta így a könyvet, mindig rászólt: micsoda barbárság ez?! Te jól éreznéd magad így kicsavarva?! Kati most is nyúlt, hogy megfordítja a könyvet, de a keze megállt félúton.

- Nem! Semmi köze ahhoz, hogy én miként rakom le a saját könyvemet! És ezentúl, igenis, mindig így fogom letenni! Nem vagyok én a rabszolgája! - Később hozzátette. és semmije se vagyok.

Balassa Péter fényképeit már régebben eltette az ódon sublótról, hisz az utóbbi években többször is "leszámolt vele", nem akarta, hogy a kissé szemtelen, magabiztos mosolyával, élénken csillogó kék szemének tekintetével állandóan kísérgesse, s minduntalan emlékeztesse arra, hogy van. Hogy valahol van. Hogy valakinek van. Miközben ő itt várja, ebben a kis lakásban, a szép szövegektől elámítva, s alig-alig bevallva: mégis a szerelemtől béklyózva. Az jutott eszébe, hogy régebben Afrikában egyes törzsek elégették az ellenségeik totemjeit, s azt hitték, ezzel megsemmisítették őket. A fényképeket kellene elégetni - gondolta. Elégetni, s mint a hamvakat eltemetni. Ezzel talán kiirthatná magából ezt a fiút.

Elővette a sublótból a fényképeket. A kicsiket, a nagyokat. Felmarkolta, s a rekamiéra vitte, letelepedett a sarokba, s körberakta magát a vőlegényével. Úgy gondolta, ez most a ravatal. Kezébe vette a fényképeket. Mindegyikhez valami emlék fűzte.

- Ezt Lillafüreden csináltuk... Majdnem belefördított a tóba... Ezt meg... Ja, ez a Halászbástya... Ez a szüret a mamánál...

Először csak egyetlen csepp könny szaladt le az arcán, azt még letörülte. Aztán hirtelen kitört belőle a zokogás. Egész testét megrázta, szinte fuldokolva sírt. Ráborult a fényképekre, mintha védeni akarná őket, összesöpörte, mindkét karjával átölelte, ő tudta: az elmúlt tíz évét. Az egyetlen kincsét.

Nagyon nehezen tért magához, sokáig lihegett könnyek nélkül is.

Krakovogott, szipogott.

- Nem élet ez így...

Megmosta az arcát, megfésülködött. S bár nagyon színpadiasnak érezte, mégis úgy döntött, befejezi a temetést.

- Ennyi jár neki...

A kis konyhából bevitt a szobába egy ezüstösen csillanó tálat, rátette a fényképeket, s a szélsőt meggyújtotta. A lángocska lassan kúszott képről képre. Kati elmerülten nézte. Néha igazított a papírokon, a tűz útjába terelte őket, a pernyét az ujjával söprögette egy csomóba.

Már nem haragudott Péterre. Úgy érezte, lassan békesség költözik a szívébe, a megváltozhatatlanság békéje, a megadásé, a vesztesé. Mert az élet rendszerint úgy intézi, hogy a vesztes is megnyugszik, a bölcsék csendességében várja az immár semmit sem változtató új napokat. Vége a harcnak.

- Isten nyugosztaljon, Péterkém...

Egy régi ékszeres dobozkat vett elő, gondosan belesöpörte a fényképek szürkés hamvait, még arra is gondolt, hogy fekete szalaggal átkösse. Igaz, a doboz tetején arannyal nyomva nem Péter neve állt, hanem ez: "Óra, Ékszer Vállalat." Kati rámeredt az írásra, golyóstollal próbálta eltüntetni, de csak maszatos lett a dobozka. Arra gondolt, leragasztja majd egy papírdarabbal, s arra írja rá, hogy Balassa Péter élt 10 évet... De erre már most nem volt türelme. A dobozkat berakta a sublót fiókjába.

és most? És most mit csináljak?

Elhatározta, hogy sétál egy keveset. Felöltözött, s bár már egy kicsit mosolygott saját magán, mégis gyászruhát öltött. Dísz nélküli feketét.

- Így kell.

S az már természetesnek hatott, hogy a temetőbe indult. Járkált a sírok között, olvasgatta a feliratokat, nézegette a szobrokat. Csatlakozott egy temetéshez is, kísérte az ismeretlen halottat, de aztán elkanyarodott a menet végéről, mert a kevéske gyászoló körül többen visszafordultak, kíváncsian bámulták.

Otthon a kedvenc ételét főzte meg vacsorára, szépen megterített, a Péter számára tartogatott pezsgőt is felbontotta, bekapcsolta a lemezjátszót, Beethoven Sors-szimfóniáját hallgatta, de az első taktusok után lemezt váltott. Hosszan keresgélt, végül felcsendült a dal: "Vége már, vége már a szép időknek, nem csapod a szelet már nőknek..."

Kicsit elkábult a pezsgőtől, de erőt vett magán, pizsamába bújt, és lefeküdt.

S először azt hitte, hogy álmodik.

Két álarcos férfi rángatta a vállát.

- Hé, nyisd ki a szemed! Felkelni!

Riadtan ült fel, alig tudta kinyögni.

- Ne bántsanak! Mit akarnak?!

- Hol a fiúd? - Ez volt az első kérdés. - Hova dugtad? Vagy már elszelelt?

- Kicsoda?

- Kisanyám, kisanyám... Szépen, tisztességgel felelj a kérdésekre, amíg mi is tisztességgel kérdezzünk... Mert aztán tudunk másképpen is... - A férfi bizonyoságképpen megragadta Kati haját, s visszarántotta a fejét a párnára. - Na, látod. Nem akarunk mi bántani.

Kati a nyakáig húzta a paplant. A két álarcosnál pisztoly volt, azzal hadonásztak.

- A fiúdat keressük. Ha megmondod, hol találjuk, hajad szála sem görbül. Érted?

Az egyik férfi leült a fotelba. Keresztbe rakta a lábát, a cipője fölött világított a fehér zoknija. Az ujjával minduntalan a fekete álarca mögé nyúlkaált, nehezen tűrte, hogy az egész fejét letakarta. A pezsgősüvegre mutatott.

- Látjuk, hogy itt volt... Biztosan elmondta, hová megy.

Kati nem tudta, hogyan viselkedjék ebben a helyzetben. Arra

már régebben számított, hogy Péter ügyeibe egyszer majd ő is belekeveredik. De éppen most, amikor szakítottak? Micsoda furcsa fintora ez a sorsnak!

- Nyögjed, kisanyám, nyögjed! Nem udvarolni jöttünk!

A másik férfi, aki az előbb még Kati haját húzta, nevetve közölte.

- De azt is megtehetjük... Ha akarod... Ugye, nem vagy te még olyan rossz nő?! - lerántotta a lányról a paplant. Kati borzadva látta, hogy az egyik karja helyén egy vaskampóban végződő fa éktelenkedik.

Kati az ágy végébe kuporodott, felhúzta a térdét.

- Ne szarj be, nem bántunk. Szépen meséld el, mikor jött a fiú, mit mondott, mikor ment el. Csak erre vagyunk kíváncsiak. S hogy megnyugtassunk, őt sem akarjuk bántani. Üzletet akarunk. Pénzt. Neki is meg nekünk is. Tehát?

- Nem volt itt... - Mondta a lány. De tudta, hogy a vacsora maradványai ellene tanúskodnak.

Az asztal mellett üldögélő álarcos felemelte a másik poharat.

és ez? Egyedül ittál két pohárból?

Kati valóban egyedül ivott két pohárból. Mert öntött a pezsgőből Péternek is, s össze is koccintotta a poharakat, búcsúzásképpen. De ezt hiába bizonygatná, nem hinnék el neki... Mint azt sem fogják, hogy egy hét óta nem látta, holott éppen mára tűzte ki az esküvőjüket...

- Ha azt válaszolnám, hogy igen? Hogy valóban két pohárból ittam?

- Akkor kapnál egy szép nagy pofont - mondta a csonkolt férfi, s a vaskampós karjával mutatta is. - Amit egyébként rövidesen meg is kaphatsz... Bár nem volt szándékunkban egy leendő üzletfelünk kurváját felpofozni.

Annyira idétlenül hangzott a Katira utaló kifejezés, hogy a másik rászólt.

- Ne így Kampó! Ezt ne, jó?

A férfi legyintett.

- Szép szóval nem megyünk semmire. Úgy hazudik ez a nő, mintha valaki súgna neki.

Leült a másik férfi is, elterpeszkedett a fotelban.

- Látod, a társam türelmetlen... Egyébként - folytatta -, én elhiszem neked, hogy egyedül voltál... Egy tányér van... Egy pár evőeszköz...

- Vagy itt volt a fiú - emelte fel az ujját a Kampónak nevezett -, s te csak ittál vele. Ő meg zabált. Ahogyan egy bikához illik.

Kati a fejét rázta.

- Nem volt itt. Már egy hete nem láttam.

A férfiak nem reagáltak. Kampó a szobában kezdett járkálni, kihúzgálta a fiókokat, a szekrényből kidobálta a ruhákat.

- Melyik a kedvenc ruhád? - kérdezte Katitól. Az egyiket felemelte, nézegette, aztán megkérdezte. - Ez jó lesz?

Választ nem várt. A ruhát Kati elé dobta az ágyra.

- Öltözz! Velünk jössz!

- Hova?

- Majd meglátod. Öltözz! Vagy talán forduljunk el? Mert arra várhatsz.

- Ne szórakozz, Kampó, ne szórakozz! - csóválta a fejét a másik álarcos. - Ha akarsz, kimehetsz a

fürdőszobába - fordult Katihoz.

- Jobb is, mert már majd bepisál az ijedtségtől - nevetett Kampó. - Ugrás! Kapsz két percet! - Aztán a társa elé állt. - Nem kell ezekkel finomkodni! Be kell őket szaradni, és kész! Azt hiszed, a fiúja tessékelné téged?! Rúgna a seggedbe!

Kati kiszaladt a fürdőszobába. Magára akarta zárni az ajtót, de a kulcsot már régen elkeverte valahová. Amikor az ajtókat mázolták, elrakta egy "jó helyre". Igaz, azóta nem is kereste. Amíg lassan mosakodott, fésülködött, az dobolt az agyában: valahogyan értesíteni kellene Pétert. Vagy a főnökét, Pintér alezredest. De hogyan? Telefonálni biztosan nem engedik, levelet sem írhat, még gondolni is kár rá. Amikor azonban a szájrúzsát meglátta a piperéi között, izgatottan felsóhajtott. Mégis lehet gondolni a levélíráshoz. De hová? A tükörré? Benéznek, meglátják. Végül úgy határozott, hogy a WC-fedő belső oldalára ír. Felhajtotta a lapot, s a rúzzsal ráírta: "Elvittek, Pétert keresik, az egyik neve Kampó." Aztán visszahajtotta az ülökére, s hogy gyanút ne keltsen, még az öblítő láncát is meghúzta. Már újra a tükör előtt állt, amikor az egyik álarcos beszólt, hogy siessen, nem akarnak itt megőszülni... A ruháját igazgatta, amikor a félkezű kinyitotta az ajtót, benyúlt, a vaskampót beleakasztotta Kati karjába, s kihúzta a fürdőszobából.

- Elég volt. Indulni kell!

De nem vezették az ajtóhoz. Lenyomták az egyik fotelba.

- Hol tartod a fényképeket a fiúról?

Kati táskájának tartalmát már kiborították az asztalra. Az igazolványait külön tették, zsebkendőjét, kis noteszét, kulcsait, piperecikkeit nagy halomba gyűjtötték.

A vaskampó Kati vállára nehezedett. A gazdája a lány háta mögött állt. A másik férfi kérdezgetett.

- Nincs fényképed? Szinte lehetetlen.

- Sajnos, nincsen - rázta a fejét a lány. Érezte, hogy vaskampó egyre jobban mélyed a ruhája anyagába.

- Nincsen? Ez hogyan lehet?

- Hol van? - csattant Kampó kérdése. - Hol?

Kati a vállához nyúlt, hogy enyhítsen a nyomáson.

- Ne piszkálj! - parancsolta Kampó. - Vedd el a kezed, mert eltöröm!

- Pedig nekünk kellene egy fénykép... Jó lenne, ha adnál...

- Tényleg nincsen - nyögte a lány. Érezte, hogy Kampó kíméletlenül nyomja a bőrébe a vas hegyét. Ezért hozzátette. - De...

- Na? Valami eszedbe jutott?

Kati elhatározta, hogy megmondja az igazat.

- A fiókban - mutatott a sublóra.

- Ugye, ugye...

A férfi a sublóhoz lépett, kihúzta a fiókot, beletúrt.

- Itt nincsen.

- De egy dobozka... Nyissa ki.

A férfi leoldotta a szalagot, kinyitotta a dobozt.

- Te viccelsz velünk? - kérdezte szemrehányóan.

- Nem... Csak... Szakítottunk a vőlegényemmel, s minden fényképét elégettem... Annak a hamuja...

Az álarcos kiborította a hamut. S durva hangon, mérgesen kérdezte.

- Szakítottatok?

- Igen...

- A rohadt anyádat! - kiáltotta, pedig az előbb ő rótt meg Kampót. - Dögölj meg! Akkor meg dögölj meg!

S a vaskampó magasra emelkedett.

Úgy csapott le, hogy a fából készült kar nagyot reccsent.

7.

Kemenes örült a jövevényeknek. Igaz, csak Steamot ismerte, de őt igen jól. Barátságuk évtizedekre nyúlt vissza. A fiú egyik kanadás magyarnak volt a gyermeke, de nyugtalan természete hamar elsodorta a szüleitől, mindig nagy hévvel kezdte a dolgait intézni, aztán elszállt a lelkesedése, újabb és újabb ügyekbe kapott. Ezért is ragasztotta rá valaki nagyon találóan a nevét: Steam, vagyis gőz. Kemenes kedvelte, mert mindig nagy tisztelettel beszélt a mások szemében ferdének ítélt fiús vonzalmairól. Pedig Steam híres nőcsábász volt fiatalabb korában, és még most, a negyvenes éveiben is szívesen mosolyogtak vissza rá a lányok. Úgy tartotta: a szerelem az élet legnagyobb ajándéka. Verseket is írogatott, rosszakat ugyan, de ő elégedett volt költészetével. Azt a zsákmányt is, amit egyszer élete kockáztatásával szerzett, tűzharcba keveredett a rendőrökkel, teljes egészében versei kiadására fordította. Angolul írt, a kötet címe ez volt: Wandering, vagyis bolyongás. Tízezer példányban jelent meg, s Steam hetekig azzal foglalkozott, hogy borítékokba rakta, és elküldte szerte a világba a lapoknak, a maradékot pedig a telefonkönyvből taláalomra kiírt címekre. Egyetlenegy helyről kapott választ, az egyik amerikai újság megköszönte a kötetet, de véleményét röviden így összegezte: There is no place like home... Mindenütt jó, de legjobb otthon, vagyis jobb, ha nem küldözgeti sehová. Steam rántott egyet a vállán, s ezzel el is intézte az intelmet. Ahogyan múltak az évek, úgy csökkent verseinek száma is. Néha a beszélgetésekbe beleszótt egy-két verssort, de azért a lelke mélyén dédelgette az önmagáról alkotott véleményét: nem olyan ember ő, mint mások. S ez igaz volt. Néha rácsodálkozott egy-egy szép tájra, könnyesre érzékenyült, ha megérintette a szívét a zene, a koldusoknak mindig adott pénzt, s ha sírt egy gyerek, azonnal mellélépett s vigasztalta, a madaraknak magokat vásárolt, titokban szórta szét a tereken. Ám egy pillanatig sem habozott, ha elő kellett rántania a fegyverét, s lőtt, pontosan célzott az emberek homlokára vagy a szívére. Egyszer Kemenessel gyémántokat menekítettek ki Dél-Afrikából, s az egyik kikötőben bekerítették őket annak a bandának az emberei, akiknek az orra elől elorozták a drágaköveket. S mind a ketten kerültek olyan helyzetbe, hogy a másik mentette meg az életét. Ezért aztán sokáig testvérnek is nevezték egymást, s barátságuk mindig örömteli maradt, akárhányszor találkoztak. Most nagy megnyugvást, szinte biztonságot jelentett Kemenesnek Steam jelenléte. Összeölekeztek, lapogatták egymás hátát.

- Hello, hello...

Kemenest meglepte, hogy Steam teljesen megőszült, mióta nem látta. Mondta is.

- Meszes vödörbe dugtad a fejedet?

- Volt egy kis ügyem - legyintett Steam. - Alig tudtam kimászni belőle... Ez volt az ára...

A másik férfi az ajtóban álldogált. Szúrós szemmel vizsgálta Kemeneséket. Feltűnően, leplezés nélkül. Előbb Csandrát, aztán Dagadtot. Steam mutatta be.

- Ő a főnök... Becsületes nevén Pigo.

Kemenes magyarul fogadta.

- Hozta Isten.

Pigo belépett a szobába, kis bőröndjét lerakta az asztal mellé.

- Nem szeretem - mondta először olaszul, aztán németül -, ha olyan nyelven beszéltek, amit nem értek. Ehhez tartásatok magatokat!

Steam vigyorogva szólalt meg, újra magyarul, de nagyon rossz, szinte érthetetlen kiejtéssel.

- Most mindenki jól beszart...

Ez a mondat így hangzott: maszt mjink joal biszárt. Dagadt és Csandra egymásra nevetett.

- Ez rejtvényeket mond majd - heherészett Dagadt. - Csak győzzük megfejteni.

Pigo értetlenül, kissé mérgesen nézte a fiúkat. Megvető, lenéző tekintete leszárította a jókedvet az arcukról. Amikor már jéggé fagyott a levegő, megkérdezte.

- Kaphatunk valamit enni? Meg inni? Rettentően éhes vagyok.

Csandra tálcára tette a hűtőszekrény teljes tartalmát. Felvágottak, rántott hús, sajt, vaj, paprika - minden, amit kapni lehetett. S sör.

- Tessék!

Pigo elégedetten szemlélte az enivalókat.

- Nagyszerű... Tésztátok van itthon?

- Milyen tészta?

- Rendes... Amit ki lehet főzni...

- Az nincsen - rázta a fejét Csandra. - De holnap vehetek. Pigo bólogatott, s enni kezdett. Steam is csatlakozott hozzá.

A többiek csak sört ittak.

- Amíg mi eszünk, ti beszélhettek - fordult Pigo Kemeneshez. - Történt valami különös?

- Semmi - vonogatta a vállát Kemenes. - Vártunk benneteket.

- Látogató?

- Senki... Egy furcsa dolog ugyan történt, de...

- Micsoda?

- Ellopták a hullákat.

- Mit loptak el?

- A hullákat - bizonygatták a fiúk is. - Kiraktuk a rendelkezés szerint a zsákokban, aztán eltűntek.

- Mi vitettük el - válaszolt Pigo.

- Nem... A mi embereink egy cetlit írtak... Hozd ide Csandra!

Csandra feltápászkodott, a szekrény fiókjából egy újságot vett elő. A szélére valaki ezt írta: "Mi lesz a zsákokkal?"

Pigro csodálkozva forgatta kezében az újságot, többször is elolvasta a német nyelvű szöveget. Dagadt egy történetbe kezdett.

- Én hallottam, hogy egyszer Rómában, valaki ellopott egy autót, s nem vette észre, hogy hátsó ülésen letakarva a halott nagymama fekszik... Itt is azt hihette valaki, hogy valami értékes van a zsákokban, és elemelte.

Dagadt magyarul beszélt. Pigro megállította.

- Maga nem tud németül?

- De - bólintott Dagadt.

- Akkor meg... Megkértelek, nem?

- Ja, ja... - s elmondta a történetet németül is.

Pigro egy kérdéssel válaszolt, ami természetesen nem a halott nagymamára vonatkozott.

és erről én miért nem tudok?

Látszott, hogy a feleletet nem a szobában tartózkodóktól várja.

- Így nem lehet dolgozni - tette még hozzá.

Eddig sem volt jókedvű, most azonban teljesen elborult, abbahagyta az evést, felállt, s járkálni kezdett. Aztán hirtelen megállt, szembe a társasággal.

- Ide figyeljete! Valami nincsen rendben. Tudjátok meg ti is, hogy információt kaptunk, a rendőrség valahogyan befészkelődött hozzánk. Valami Hód. Már múltkori akciónál is jelentették, hogy a rádióon felfogták ennek a Hódnak a rejtjeles üzeneteit... Ti tudtok erről?

- Nem - mondta halkán Kemenes. - Mi erről nem tudunk...

- Eddig erről nem szólt senki - erősítette meg Dagadt. Csandra nagyot nyelt, vörös lett, s idegességében dobolni

kezdett a késsel, amivel a paprikát szeletelte Pigrónak.

- Mi - mutatott Dagadtra - csak erre az akcióra szerződünk. És semmi esetre sem akarunk a rendőrségen kikötni. Ezt szeretném leszögezni. Már ezt többször említettük Lajosnak... Ha meg így áll a dolog, akkor legjobb, ha azonnal távozzunk.

Felállt, Pigro nyomta vissza a székre.

- Mi ez a pánik? Hé! Egyelőre - magyarázta halkán - nem lehet nagyobb baj, hisz minden úgy megy, ahogyan kell... De az óvatosság nem árt! Valahol itt kering körülöttük ez a Hód. Tegnap is hallották.

és mit mondogat? - kérdezte Dagadt.

- Még nem tudjuk. Most teszük számítógépbe a szövegeit. De kevés ahhoz, hogy megfejthessük. Figyelik tovább.

- Nem szeretjük mi ezt - jegyezte meg Dagadt. S még hozzátette. - Egyébként sem a világ legjobb üzlete számunkra...

Pigro felnevetett.

- Rohadt egy alak maga!

- Miért? - csodálkozott Dagadt.

Pigro összeborzolta a fiú haját.

- Az első pillanatot megragadja - mondta mosolyogva -, hogy pénzt csikarjon ki...

Dagadt komolyan válaszolt.

- Nagyobb a veszély, nagyobb a pénz... Ez természetes, nem?

- Nem fog panaszkodni - nyugtatta meg Pigro. - Ha mindent elintézzünk, megkapják a pénzt, s nem is láttuk egymást. De most már nem lehet kiszállni - fordult Csandrához. - Ez már nem megy, fiú. Sajnálom, de nem megy. Egyébként is, a hullák eltűntek. S ezentúl esetleg úgy hívják őket, hogy bizonyítékok... Ezt ne felejtse el!

Csandra nem válaszolt. A fejét csóválta, s arra gondolt, nem lett volna szabad Kemenesre hallgatni. Miért is maradtak itt? Pigro leült, de már nem evett.

- Tervem a következő - mondta halkán. - A barátom, Steam, az éjszaka a két fiúnak megcsinálja az új útlevelét. Persze, magyar útlevel lesz. Reggel pedig autóba szállunk, s itt hagyjuk ezt a házat. Van máshol, másik.

- Holnap odamegyünk? - kérdezte Kemenes.

- Nem. Délre. Valahol találkozunk kell valakikkel, nehogy ennek a Hódnak a karjába szaladjanak. Legyen ennyi elég.

A bejelentést csend fogadta.

- Sokáig maradunk? - kérdezte később Dagadt.

- Naiv kérdés - válaszolt Pigro. - Ameddig kell. Addig maradunk, ameddig kell. - Kemeneshez fordult. - Az éjszakai őrseget megszervezték? Nem szeretném, ha...

- Felváltva őrködünk - nyugtatta meg Kemenes. - Kétóránként váltjuk egymást. Már egy hete.

- Jó. A fiúk tudnak autót vezetni?

- Igen.

- Akkor rendben.

Amikor Pigro lefeküdt aludni, s Dagadról és Csandráról elkészültek az új fényképek, Kemenes és Steam egyedül maradt a társalgónak kinevezett nagyobbik szobában. Steam mindjárt ezzel kezdte.

- Vigyázni kell Pigróval. Nem ismer kegyelmet. Ez tűzzel-vassal végrehajtja, amivel megbízták... Téged meg üdvözlöl az új főnök.

- Új főnök? - kérdezte csodálkozva Kemenes.

- Igen. A gróf.

- A gróf? És Grande?

Steam a két tenyerét összefogva mutatta, hogy megfojtották.

- Ki tette? - Kemenes szemében rémület csillant.

- A kolumbiaiak... Felbérelték Ervint... A gróf is csak csodával menekült meg. Pigo most a gróf jobb keze.

Hosszabb csend után kérdezte meg Kemenes.

- Te meddig csinálod még?

Steam nem válaszolt. Gyorsan dolgozott, az útlevelekbe határátkelőhelyeket pecsételgetett, hogy úgy látszódjék, évek óta használják már őket. Az egyikre vizet is fröcskölt, a másik borítójára az egyik utazási iroda emblémáját ragasztotta, mintha valamikor velük vett volna részt egy társasúton a gazdája. Ez éppen Dagadt volt.

- A fiúk? - kérdezte Steam.

- Mi van velük?

- Megbízhatóak?

- Én - kezdte vontatottan Kemenes - senkiért nem teszem tűzbe a kezemet. Értük sem. Egyet tudok. Velük menekültem a kolumbiaiaktól, itt is jól harcoltak Guibourg emberei ellen... Gyanúsat nem tapasztaltam, de ettől még lehet akár mind a kettő is rendőr... Te - hajolt egészen közel Steamhoz -, te tudod, hogy ki az a Hód?

- Nem... Senki sem tudja, barátom... Csak azt, hogy van... És mindig ott, ahol kell... A kísérőinket már megüti a guta - nevetett.

- Ezeket itt abban a koporsó-autóban?

- Igen...

- Azt nem ellenzem... Egyáltalán nem szimpatikusak...

- Pedig jó fiúk... Van közöttük egy, aki kívülről megtanult egy négysorosomat... Azt ígérte, zenét szerez hozzá. Képzeld el, ha sláger lenne belőle. Na, mit szólnál a barátodhoz?

Kemenest kevésbé érdekelte Steam világhíre. Inkább a saját sorsa foglalkoztatta.

- Clear úr haláláról mi volt a vélemény?

- Semmi - válaszolt minden hangsúly nélkül Steam. - Na, ezek már mindjárt készen lesznek... Talpán álljon az a rendőr, aki felismeri, hogy ezt nem a pesti hivatalban csinálták... - Hosszan forgatta a kezében a kék útlevelet. - Szép, mi?

Kemenes bólintott.

- Olyan, mint az igazi... - Aztán hirtelen, elég éles hangon megkérdezte. - Engem miért akartak kinyími?

Steam először úgy tett, mintha tréfának gondolná a kérdést.

- Mert te vagy az a bizonyos Hód! Bizony te... Hód Lajoska...

- Ne hülyéskedj! Komolyan kérdeztem.

Steam megsimítgatta ősz haját, s szokás szerint megnézte a tenyerét, nem lett e piszkos. Mert ha egy kis porszem maradt rajta, akkor azonnal ugrott haját mosni. Néha naponta háromszor-négyszer is használta a gyógyszampon. Irtózott a kopaszságtól.

- Semmit nem tudok - jelentette ki, arca komorrá vált, mintha az ősz hajához öregedett volna. - Nem tudom. Hidd el, azt sem tudtam eddig, hogy ki akartak nyími. Nem álmodsz te? Hisz, szükség van rád.

- Egy darabig még... Bár most már azt sem tudom, miért. Talán mert én ismerem ezeket a fiúkat...

- Ne foglalkozz ilyesmivel... A halált addig-addig hívja az ember, amíg kopogtat az ajtón... S akkor csodálkozik... Hagyd a fenébe!

- Könnyű ezt mondani... Nem te láttad a nevedet Clear úr noteszában.

- Viccelsz? - kérdezte szinte megrovóan Steam. - Ki az a hülye, aki beleírja a noteszába, hogy téged el kell... hogyis mondjam... eltüntetni? Ilyet nekem ne dumálj...

Kemenes keserűen mosolygott.

- Ha hiszed, ha nem, a nevem mellett egy kereszt volt. Éppen olyan, mint Guibourgé mellett... Elég ez.

- Fantáziálsz - legyintett Steam. - Ki bántana egy ilyen régi, megbízható emberünket?

Kemenes nem válaszolt. Naivnak ítélte a barátját. Sohasem tartotta lángésznek, de azért úgy gondolta, nyitott szemmel él. Hát, nem.

Steam valóban nem tudott arról, hogy Clear úrnak az akció végén le kellett volna lőnie Kemenes Lajost, mert elveszítette Grande bizalmát, s az ő bűnéül rótták fel, hogy nem tudta megvédeni az afganisztáni heroin-szállítmányt. S egyébként is az volt Grande véleménye, nem jó, ha valaki sokáig tölt be bizalmas posztot, sok mindent ismer, sok mindenről tud... Kemenes Lajos pedig ilyen volt. Természetesen, ha halála előtt Grande, vagy most a gróf rájött volna arra, hogy Kemenes kiszagolta a tervüket, újabb feladatot nem bíztak volna rá. És már régen valahol az osztrák hegyek között feküdne holtan az autója alatt... De a maffia valóban úgy tudta, hogy Clear úr és Guibourg egymást lőtte le. Elkönnyvelték, Kemenesnek szerencséje volt. S mivel a magyarországi viszonyokat ő ismerte a legjobban, egyelőre elhalasztották az eltüntetését. Egyébként a gróf nem osztogatta úgy a halált, mint Grande, aki csak ezt az egy elintézési módot ismerte.

- A halottak a legmegbízhatóbb munkatársaink - mondogatta.

A gróf talán arra gondolt, hogy esetleg ő is ilyen sorsra juthat. Az volt a véleménye, van elég ellensége a csoportosulásuknak. Azokat kellene elintézni, nem a hűségüket bizonyított embereket... Ezért nem is kapott most parancsot sem Pigno, sem Steam, hogy az akció végeztével lőjék le Kemenest.

Steam tapintatosan érdeklődött, hogy a két fiú közül valamelyikkel van-e kapcsolata Kemenesnek.

Kemenes mindenkinek azt válaszolta volna, hogy semmi köze hozzá, egyedül Steam volt az, akivel erről nyíltan beszélhetett.

- Nincsen... Egyébként is ilyen tekintetben kissé megöregedtem.

- Nana...

- De így van... Mostanában már kevesebbet gondolok az ágyra. - Elgondolkozva nézte a villanykörte körül szálldosó lepkét. - Ezek a fiúk pedig... Tudod, hogy nem az ilyeneket kedvelem...

Steam bólogatott, s hogy kedveskedjen, megkérdezte.

- Emlékszel még Tifóra? Az a fiú olyan szerelmes volt beléd, amire talán a nők nem is képesek...

Kemenes gyengéd mosollyal nyugtázta Steam megállapítását. Tifo, aki a nevéhez illően úgy viselkedett, mint egy ragályos betegség, mint a tífusz, minden férfival kikezdett, amíg a sors nem hozta össze Kemenessel. Akkor megváltozott. Féltékennyé vált, egy percre sem akarta magára hagyni Kemenest. Ez lett a veszte. Autószerencsétlenség érte, tíz éve is elmúlt már. A kocsija a tengerbe zuhant a positanói sziklás kanyarban. Arról azonban Kemenes is hallgatott, hogy Tifónak nem volt autója, és vezetni sem tudott... Most azért megkockáztatott egy megjegyzést. Csak ennyit.

- Bele is halt...

Steam lelkesen közölte, hogy írt ő erről a szerelemről egy szonettet. Mormolta is az első két sorát: Tífo, ki szerette Lajost, s Lajos, ki szerette Tífót... Nem folytatta, mert Dagadt lépett be a szobába.

- Nincsen semmi - mondta, s leült a fotelba. A géppisztolyát az asztalra tette. Megnézegette az útleveleket, elismerően mondta.

- Ez igen! Nagyon jók!

Steam lassan elrakta a szerszámaint.

- Örülök, hogy tetszik.

- Mint a valódi.

Kemenes feltápászkodott.

- Csandra?

- Fenn a padláson. Figyeli a sötétséget. Mert mást úgysem lát.

- Akkor lefekszünk aludni - jelentette ki Steam.

- Megyek mindjárt én is, csak iszom egy sört. - Dagadt kiment a konyhába, a hűtőszekrényből kivett egy dobozossört, feltépte, s szájához emelte. Ebben a pillanatban valaki rászólt.

- Ne igyon annyit, Hód!

8.

Kati úgy gondolta, valahol a túlvilágon lebeg. Könnyűnek érezte magát, szálldosott a szobában, Péter nevetgélve üldözte. Világos volt, sütött a nap, de lila fényt árasztott, s olyan sejtelmesen fehérlett ebben a lilában minden, mintha átlátszó lenne. Aztán hirtelen zuhanni kezdett. A lila előbb tintakékké változott, majd feketévé. S ő már nem tudott mozdulni, hiába erőlködött, kétségbeesetten akart újra felemelkedni. Pétert sem hallotta, csak valami erős zúgást, mintha a Niagara vastag sugarai alatt feküdt volna. A zakatolás, a zaj egyre erősödött, szerette volna befogni a fülét, de nem mozdult a karja. Furcsa, sós ízt érzett a szájában. Azt akarta mondani: meghaltam, de nem jött ki hang a torkán. Feküdt mozdulatlanul. Később a nagy sötétségben színes vonalak, karikák, furcsa hullámok cikáztak, pirosak, sárgák. Szépek voltak. Aztán hirtelen eltűnt minden. A zaj, a sötétség, a színes vonalkák. Lassan kinyitotta a szemét. A szobában a tárgyak, az asztal, a székek, a függönyök előbukkantak a semmiből. És a mennyezet. A fehér, sima mennyezet. A csillár.

- Aludni kellene - gondolta. - Aludni...

Behunyta a szemét, s újra eltűnt minden. Valahol zenéltek. Lágyan, hosszan szóltak a hegedűk.

Amikor újra kinyitotta a szemét, besütött a reggeli nap az ablakon.

- Mi történt velem? - Csak gondolatban fogalmazta meg a kérdést, mert amikor ki akarta mondani, feljajdult a fájdalomtól. Éles, szúró fájdalmat érzett a vállában, a fejében. S ekkor minden eszébe jutott. A két férfi, a kampós kezű, aki ütött... Kicsit megemelte a fejét, a haját valami visszarántotta. Oda akart nyúlni, de a jobb karja nem engedelmeskedett. A ballal megtapogatta. A tenyerén feketés-vörös maszat csillant. Az alvadt vér.

- Telefonálnom kellene...

Tekintetével megkereste a készüléket. A helyén, a kicsike vasasztalkán feketéllett, csak nagyon messze. Legalább három méter... A lábával próbálta magát odatolni. A szőnyeg, amelyen feküdt, engedelmesen csúszott a parkettán. Bal kezével magához rántotta a kagylót. Aztán a vezetékkel a készüléket. Nagyot csattanva esett a földre.

Kati már teljesen magához tért. Gondolatai világosak voltak, s bár úgy érezte, hogy mindene fáj, s igazán csak üvöltöni szeretett volna, összeszorított foggal préselte magába vissza a jajgatást. Tárcsázott. Nem a mentőket hívta. Azt a számot, amire Péter tanította, arra az esetre, ha valami fontos, váratlan dolog történne vagy baj esne vele. Hát, most esett.

A szám jelentkezett is. De ő jóformán csak annyit tudott belenyögni a kagylóba, hogy Kati vagyok. A Péter Katija. Aztán már újra csak valahonnan, nagyon messziről jutott el a fülébe, hogy valaki hallózik, talán százszor is.

A kórházban tért magához.

Fehér ágyon feküdt. S fehér volt a feje, a válla. A kötéstől, a gipsztől. Egy nővér állt mellette, valami készüléken babrált. Amikor észrevette, hogy Kati kinyitotta a szemét, azonnal ráköszönt. Hangosan. Szinte ütésként érte Katit.

- Jó reggelt, jó reggelt! Felébredtünk? Hogy van? Jó reggelt! Köszönem! Jó reggelt! Jó reggelt!

Kati is kinyögte.

- Jó... re... ggelt... Pedig már esteledett.

Pár perc múltán az orvos is berohant a szobába. Ő is azt üvöltözte, hogy jó reggelt!

- Na, Katika, mondja csak, hogy aludt? - Az ápolónővérhez fordult. - Értesítsék Pintér alezredes urat! Gyorsan!

Átment az ágy másik oldalára, Katihoz hajolt.

- Na, kislány, nézzen a szemembe! így... Jól van! Nagyon jól van! Pislantson, ha látja az ujjamat, de akár mondhatja is. Nos? Jó... Nagyon jó! Nem lesz itt semmi baj!

Pintér Béla alezredest, a különleges osztály parancsnokát, Kati lakásában érték utol. Onnan autózott a kórházba. Virágot vásárolt s azzal lépett a kórterembe.

- Virágot a szép lányoknak! - kedélyeskedett. - Mi baj van, drága Katika?

Kati amióta feleszmélt, Péterre gondolt. Arra, hogy a fiú nagy veszedelembé kerülhet. Az alezredestől is azt kérdezte.

- Péter?

Olyan halkán szólt, hogy Pintér nem értette. Tanácstalanul nézett az orvosra.

- Mit mondott?

Az orvos a lány fölé hajolt.

- Mondja még egyszer... Nyugodtan... Attól nem lesz semmi baja... Sőt... Tehát?

Kati újra elsuttogta.

- Péter?

Most sem hallotta az alezredes, de a lány szájmozgásából értette, hogy mit kérdez.

- Péter? Semmi baja - mondta olyan hangsúllyal, mintha nem is lenne érdemes erről beszélni. -

Csalánba nem üt a mennykő...

Felszabadultan nevetett az alezredes. Kevés oka volt erre. De csinálta, színészkedett a lány miatt. Hogy megnyugtassa, Péter nincsen veszélyben. Pedig már délben információt kapott arról, hogy valakik keresik Hódot. A Párna-bár egyik pincére telefonált. De csak ennyit. Azonnal érintkezésbe akartak lépni Balassa Péterrel, a hívásra azonban már nem jelentkezett senki. Hiába próbálgatták. A főhadnagy ugyan nem válaszolt, de látták, hogy autóba ül, s indul a határ felé, úgy ahogyan megbeszélték. Eleinte csak arra gondoltak, hogy elromlott a rádiója. Pintér alezredes beszélt is a bolgár rendőrség kábítószeres osztályának vezetőjével, akivel Hód legutolsó információját felhasználva, megegyeztek a szükséges tennivalókban, hogy lehetőség szerint titokban adjanak egy picurka készüléket majd a főhadnagynak, de most már azt is számításba kellett vennie a felderítésnek, hogy Hód esetleg fogoly. Ha Katit megtalálták, azonosíhatták a fiút is. Az éjszaka beszéltek a Párna-bár pincérével, aki azonban nem tudott újabb felvilágosítást adni. Vagy nem is akart. Kampóról és a társáról pedig nem tudott semmit, ő megtette a kötelességét, amikor beszólt, hogy "valami hódot" emlegetnek ismeretlen vendégek, többet nem tud. Legyen ennyi elég. Az alezredes azonnal vissza akarta rendelni Balassa Pétert, de már nem tudtak érintkezésbe lépni vele. A határra sem szólhatott le, mert a tervek szerint már át kellett haladniuk, sőt az ellenőrző pont jelentette is, hogy felhasználták a hamis útleveleket. Majd a bolgár szolgálat megpróbálja valamiképpen értesíteni Balassát a veszélyről.

Az alezredes lényegében most csak egyetlen kérdésre várt választ Katitól: ismerték-e a támadók a főhadnagyot.

Az orvos nem ellenezte, hogy ezt tisztázzák a lánnyal. Pintér mosolyogva újra Kati fölé hajolt.

- Egy kérdés... Nem kell szólni... Csak a szemével... Jó? Azt szeretném tudni, hogy azok, akik ezt a dicsőságot csinálták, ismerték Pétert? Vittek el valamit? Fényképet?

Kati sűrűn pislogott, hogy érti a kérdést. Aztán alig hallhatóan kinyögte.

- Nem.

- Jó... Köszönöm... Pihenjen, gyógyuljon... És ne izgassa magát, Péterre mi vigyázunk.

Kinn, a kórterem előtt, a folyóson, az alezredes az orvossal alkudozott: mikor lehet rendesen kihallgatni a lányt. Az orvos nem akart időt mondani.

- Mégis? Mikor? Holnap, egy hét, vagy mikor?

Az orvos a vállát vonogatta.

- Nem tudom... Az mindenesetre nagyon jó jel, hogy már így is lehetett vele kommunikálni... Az a szerencse, hogy az erős ütés lecsúszott a kulcscontra... De a koponya így is sérült.

- Ne ezeket mondogasd - szólt tőle szokatlan módon ingerülten Pintér az orvosra. - Ezeket tudom. Mi a kilátás?

Az orvos sértődötten mondta.

- Nem vagyok jós. - Aztán még hozzátette. - Mi mindent megteszünk a beteg érdekében.

Hangsúlyozta, hogy a beteg érdekében. Pintér világosan értette. A beteg és nem a nyomozás érdekében.

Kis ideig szótlánul álldogáltak egymás mellett, aztán az alezredes enyhített a feszültségen.

- Ne haragudj, de tudod...

- Nem haragról van szó. Csak neked ez a kötelességed, nekem meg más. Egyébként... Gyere, Béla, igyunk egy kávét.

A büfé egyik kis asztalához ültek. A kiszolgálólány a pult mögül a mutató és a hüvelykujjának összezárásával, nyitásával kérdezte, hogy a kávéhoz mennyi konyakot hozzon. Az orvos nemet intett.

- Kávé, szimplán...

Miközben a kávét kortyolgatták, Pintér alezredes kedvetlenül mondta.

- Mindig az akcióink végén történik valami, ami... Megy minden mint a karikacsapás, s amikor már majdnem miénk a diadal, valami beüt...

Az orvos hümmögött.

- Ez az ütés, jó ütés volt.

- Szerencsés... Szerencse is kell az élethez.

- Vagy csak az.

- Lehet... Mert ha a lány nem teszi a hajába azt a divatos vackot, akkor nem csúszik meg rajta az ütés, és azóta...

- A tepsi... Bizony, a tepsi... Ott pihengetne, nem az ágyban...

Ezzel fejeződött be a beszélgetésük. Az alezredes felállt, nem kérdezett, nem is mondott semmit, nyújtotta a kezét, szótlánul megfordult és elment. Vissza, a hivatalába.

Terike, a titkárnője azzal fogadta, hogy már érdeklődtek az Interpoltól, rendben folyik-e az ügy, mert Isztambulból is elindult a szállítmány. Az egyik parkolóban, amíg az autó utasai vásárolni mentek, megszagoltatták kutyával a kocsit, s bizonyossá vált, hogy a kábítószer a nyilván megosztott benzintartályban rejtették el. De kutyák nélkül is le lehetett volna leplezni a rejtékhelyet, mert az autó nagyon sűrűn állt meg tankolni... Az Interpol sok szerencsét kívánt.

- Szerencse... Megint a szerencse... Beszélnem kell újra a bolgár kollégákkal... Sajnálám Pétert, nagyon sajnálám - dörögte Pintér. S Halász századosra gondolt. - Szegény Miklós, az első áldozata ennek az ügynek... Fél tudóval... De él... Csakhát... Milyen erős fiú volt! Mint Balassa. S most roncs. Ha valamit ki nem talállok, akkor Péterből meg halott lesz... Beszélnem kell a bolgárokkal. Ez az első.

- Hívjuk fel Nikolát. Aztán az Interpoltól Stemberget - mondta a lánynak.

A szobájába a Duna felől sütött a nap, vibrált a fény a hullámokon. Egy fehérhajó úszott a híd alá, a főárbocát lehúzták, alig fért el a vasszerkezet alatt. Régen esett eső, mégis magasnak tűnt a folyó szintje. Vagy csak úgy látszott ebben a késő alkonyi fényben.

Pintér gondterhelten álldogált az ablak előtt.

- Valamit elvettünk...

Újra végiggondolta az egész akciót. Onnan kezdve, hogy az olasz kollégák arra kérték, engedjék be az Afganisztánból a Szovjetunióon keresztül érkező kábítószer-szállítmányt az országba, mert az volt a feltételezés, hogy valahol Magyarországon, talán a dél-nyugati határrészen egy laboratórium működik, ahol fogyaszthatóvá alakítják a drogokat. S innen viszik Olaszországba. Tudták azt is, hogy az olasz csoport harcban áll a kolumbiaiakkal, akik nem akarják tűrni, hogy Afganisztánban vagy Thaiföldön az olasz maffia is üzleteljen. A vonat rendben megérkezett a Szovjetunióból, de a kolumbiaiak ügyes trükkkel megállították, s kipakolták az elrejtett kábítószeres csomagokat. Az egyik lengyel kikötőbe szállították, Londonban ütött rajtuk a rendőrség, így sikerült szinte egy egész láncolatot felszámolni. Ebben az első akcióban sérült meg Halász százados, felnyitott egy szelencét, amiből méreggáz árasztotta el a kocsiját. Az olasz csoport irányítóját, Kemenes Lajost engedték futni, arra számítottak, visszatér az országba. Így is történt. A kolumbiai drogcsempészek Pécssett villát béreltek, ide várták a Balkánon keresztül érkező, s

Németországnak szánt szállítmányt. Az olasz maffia viszont ezt szagolta ki, az átrakóhely megszerzésére küldte Kemenest, s a Clear úrnak nevezett asszonyt, akit azzal is megbíztak, hogy az akció végén tegye el láb alól a sok kudarcot okozó, de igen sok titkot is tudó magyar származású, öregedő férfit. De Kemenes Lajos ügyesebb volt. Ő lőtt hamarabb... S a két segítőtársával, Dagadttal és Csandrával befészkeltek magukat a villába. Az alezredes még nem tudta, hogy milyen megbízással érkeztek újabb látogatók. Akik a villát felkeresték, azokat figyelték. De jöttek olyanok is, akikről nem volt tudomásuk. Legalább ketten, ők indultak Hód nyomába... Ők ölték meg majdnem Katit... Nem tudni azt sem, melyik csoporthoz tartoznak. De az egyiknek olyan ismertetőjele van, amit nem lehet leplezni. Félkarú. A másiktól egyelőre nincs még személyleírás sem. De majd elmondja Kati. Csak nehogy már késő legyen...

- Valamit mégiscsak elvettünk. Mi lehetett a banánhéj? Pintér alezredes az íróasztalához ült. Hátradőlt a székben,

lógatta magát, hintázott benne. Többször figyelmeztették már, hogy egyszer hátraesik, még a gerincét is eltörheti, de nem tudatosan hintázott a szék hátsó lábain. Ilyenkor csak a megoldandó probléma járt az eszében. S rendszerint azzal végződött ez a hintázás, hogy rákönyökölt az asztalra, s kijelentette.

- Akkor kezdjük újra az elejénél.

Most is ezt tette. Gondolatban visszatért az első megbeszéléshez, ahhoz, amely még hónapokkal ezelőtt zajlott le az Interpolnál. Aztán a következő lépés: a hazai tervzet elkészítése. Már a fiúkkal. Itt lehetett valami hiba. Ezt kell alaposan boncolgatni.

Erre azonban már nem jutott ideje. Terike, a titkárnője szólt be a készüléken.

- Azonnal kapcsolom Szófiát, Nikola urat.

Pintér Béla a füléhez illesztette a kagylót, s várt. Nem jelentkezett senki. Később egy hang újra megkérdezte, kit kérnek. És hogy kivel beszél.

Pintér türelmetlenül válaszolt.

Újra kattant valami. Megszakadt az összeköttetés.

- Próbálja ismét, Terike!

Eltelt egy negyedóra, amíg jelzett Pintér készüléke.

- Nekem nem sikerült hívni - közölte gyorsan a titkárnő -, ők jelentkeztek.

- Helyes - mondta az alezredes. - Rendben.

Egy mély zengésű hang személy szerint Pintér Bélát kérte. Bemutatkozott, s emlékeztette az alezredest, hogy már találkoztak. Aztán minden átmenet nélkül ezt mondta.

- Nikolát tegnap meggyilkolták.

9.

Nem szabad azonnal a másik torkának ugrani. Amit lehet, intézzünk el békésen. Ezt még az általános iskolában mondogatta Dagadt egyik tanára, aki valamikor ökölvívó volt, tehát tudott volna nagyot ütni, ha akar. S ha úgy gondolta, ütött is. Ritkán történt ez meg, de akkor, ahogyan mondani szokás, "fű nem maradt". Dagadt is ezt az elvet követte. Hisz a neve is abból eredt, hogy dagadtra tudott verni bárkit. Mert az ő alkata egyébként messze állt a dagadtságtól, a kövérségtől. Magas, széles vállú, karcsú férfi volt. S a szeme mindig mosolygott. Ezért aztán nem lehetett tudni, hogy tulajdonképpen mit gondol. A

derű fénye a szemében elfedte a fekete szándékokat is.

Pigro is csak próbálkozott, amikor Hódnak nevezte Dagadtat. Hátha jó helyen mondja...

Dagadt azonban semmi jelét nem mutatta annak, hogy esetleg szíven ütötte Pigro felszólítása. Tovább kortyolta a sört, megitta mindet. Kézfejjével megtörülte a száját, s csak utána kérdezte németül, s mivel Pigro meredten nézte, összeszedte olasz tudása t is, s megismételte a kérdést.

- Che cosa ha? Mi a baja?

Pigro legyintett.

- Niente... Semmi...

S ő is kért egy doboz sört. Megitta, s visszament a szobájába, s lefeküdt.

Dagadt hosszan nézett a becsukódó ajtóra.

Másnap korán reggel akartak indulni, de kilenc óra is elmúlt már, amikor a szürke Lada elkanyarodott a ház elől. Négyen utaztak. Kemenes, Steam, Csandra és Dagadt. Úgy egyeztek meg, majd felváltva vezetnek, elsőként Dagadtat ültették a volánhoz.

- Merre? - kérdezte Kemenest. Pigro válaszolt.

- Dél... Jugoszlávia.

Amikor az autó motorja felbúgott, Pigro behajolt a nyitott ablakon.

- Még találkozunk - mondta. - Nemsokára találkozunk.

Úgy hangzott, mintha meg akarná ijeszteni a társaságot. Dagadt mondta is, nevetve.

- Ne fenyegetsen!

A határon minden baj nélkül átjutottak, s százhuszas tempóban igyekeztek tovább, Bulgáriába. Az egyik pihenőben Kemenes térképet vett elő, s ujjával a Duna vonalát követve, mutatta.

- Erre... Vidin felé... Itt a hágón.

- Vidinbe megyünk? - kérdezte Csandra. - Azt hittem, Szófiába.

- Van ott szálloda? - Dagadt hangjából is lehetett érezni, hogy már elfáradt. - Előttem egy nagyon jó ágy lebeg...

Kemenes vigyorgott.

- Vidinben sem állunk meg... Megyünk tovább. De add át a volánt, mert nem szeretném, ha arra támaszkodva aludnál el.

- Eleget vezettem, nem?

- Majd én átveszem - ajánlkozott Csandra. - Most én következem.

Dagadt hátra ült Steam mellé. De úgy helyezkedett, hogy lásson előre és hátra is. Szinte az ajtónak támasztotta a hátát.

S csak ő vette észre, hogy a bolgár határtól egy virító kék Moszkvics követi őket.

Vindinben még egy kávéra sem álltak meg. Áthajtottak a városon, a kivezető út mentén néhány gyár füstölgött, a Duna partján, mint egy szürke béka, terpeszkedett a vár, előtte hosszú park. Esteledett, de az autóban is érezni lehetett, a levegő nem hűlt le, a meleg, mint valami láthatatlan pokróc, betakarta a várost. Kemenes egy mellékútra irányította az autót. Haladtak be a hegyek közé.

Dagadt kíváncsian várta, vajon a kék Moszkvics megy-e utánuk? Nem fordult be. Megállt a leágazásnál. Láthatóan tétováztak az utasai, ezen az úton is kövessék-e a Ladát. Elmaradtak.

Már benn jártak az éjszakában, amikor az egyik völgyben egy városka fényei csillantak fel. Sziklák tengere vette körül a várost, a holdfényben kevéske fantáziával is vélni lehetett: hullámszik a hegy. Az autó lámpája megvilágította a város nevének tábláját: Belogradcsik.

A városka közepén szépen kivilágított, modern szálloda állt. A bejáráshoz hajtottak, Steam intézte a szobákat. Két kulcsot lobogtatott a kezében, amikor visszatért.

- Az útleveleket kérik...

- Vacsora van? - kérdezte Dagadt.

Steam rántott a vállán.

- Mit tudom én! Majd megkérdezem. - tette hozzá. - Gyertek, fiúk, várnak a lányok!

Lányok persze nem voltak. Egyetlen fehér kötényes, főkötős nő bóbiskolt a bárpult mögött, fel sem riadt, amikor a hallba letelepedett a négy férfi. Steam megrángatta a vállát.

- Öreganyám - mondta angolul -, van whiskyje?

A nő valami csúnyát álmodhatott, mert felugrott, s kiabálni kezdett. A portás szólt rá. Mérgesen. Többször is elmondta bolgárul; hogy hallgasson. Steam elégedett volt a produkciójával, a hasát fogta, úgy nevetett. A nő végül megrázta magát, megigazgatta a főkötőjét, s csak azt hajtogatta.

- Bocsánat, bocsánat...

- Töltsön whiskyt... - kérte Steam. Angolul mondta ugyan, de a nő megértette. Amikor átnyújtotta a poharakat, már mosolygott. Talán még harmincéves sem volt. Fekete szemű, fekete hajú, kicsit telt alakú.

Dagadt újra megkérdezte.

- Enni lehet?

Kemenes az óráját nézte. Tíz óra. Nincs is még olyan késő. Meleg vacsorát már nem kaptak. Kenyeret, kolbászt hoztak valahonnan, ott fogyasztották el a hallban. Sört ittak rá. Csandra véleménye szerint, jobb lett volna a víz.

Dagadt első dolga volt, hogy a szobájukban kinyitotta az ajtót. Az erkélyen könnyű szellő szaladgált, jólesett a nagy meleg után. Csandra az eléjük táruló képet bámulta, Ember alakú óriás sziklák álldogáltak az út túlsó oldalán, mozdulatlanul, fenyegetően. Fejük, törzsük emberi, de egyiknek sem volt lába. Vagy ha volt is, mintha földig érő köpenyt borítottak volna magukra. Csandra önkéntelenül is megkérdezte Dagadtat.

- Mit akarnak ezek?

Dagadt kedélyesebben szemlélte a hatalmas sziklateremtényeket.

- Hello - köszönt nekik. - Megjöttünk.

A holdfény és a szél, a sejtelmes sötétség és a hajladozó bokrok, visszaköszöntek Dagadtnak.

- Látod, bólintanak - mutatta Dagadt. - Jó barátok ezek... Csak megnöttek egy kicsit.

Csandra tovább álldogált a nyitott erkélyajtóban, Dagadt azonban lefeküdt. Arra gondolt, nem tudja, mi vár rá holnap. Az is lehet, hogy továbbmennek. Aludni kell. Ezt megismételte hangosan is.

- Csandra, fiam, aludni kell! Ne bámuld már azokat az izéket... Tessék lefeküdni!

Csandra rosszat álmodhatott, mert forgolódott, nyögött is. Dagadt túrte egy ideig, aztán felkelt, s felrázta.

- Hé! Mi a francot csinálasz?!

Csandra a homlokát dörzsölgette. Zavartan dadogta.

- Egy kőember... Idejött az ágyamhoz... Isten bizony... Jött be az erkélyajtón, s hiába tiltakoztam. Véres volt. De nem rám nézett, valahová a falon túlra...

- Kőkísértet - nevetett Dagadt.

- Az... Mit jelenthet egy ilyen álom?

Dagadt tovább nevetett.

- Az én nagyanyám - mesélte - minden álom megfejtését ismerte. Tudod, mit mondott?

- Hm?

- Ha elmeséltük, hogy mit álmodtunk, s kérdeztük nagyanyám, mit jelent ez, ő mindig egyetlenegy választ adott: azt jelenti, hogy rosszak vagytok és javuljatok meg... Legjobb, ha te is megjavulsz, s hagysz aludni!

Csandra párnákat tömködött a háta mögé, ülve maradt az ágyban, s bámult ki a sziklarenetegbe. Így érte a reggel. Bóbiskolva, fáradtan.

Reggeli után Steam azzal lepte meg a társaságot, hogy városnézésre indulnak.

- Ha turisták vagyunk, viselkedjünk úgy... Felgyalogoltak a fellegrvárba. A sziklák természetes bástyát alkottak, alig néhány métert kellett kitölteni kővel. Felmásztak a vár sziklatornyára, onnan nézték a félelmetes tájat. Egy helybelinek tűnő öregedő férfi szuszogott utánuk, az övében zörögtek az erődítmény kulcsai, mint régen a börtönőröknek.

- Tudok szolgálni egy szép történettel - ajánlotta. S hozzátette. - Három nyelven is el tudom mondani. Németül, oroszul meg angolul. Melyiket választják?

Kemenes, aki teljesen kimerült a kapaszkodásban, s lihegve törülgette nyakáról a verítéket, arra gondolt, hogy a történet alatt legalább pihenhet, gyorsan mondta.

- Németül... Úgy mondja, németül.

Az öreg nem kérette magát. Levette a kalapját, nagyot nyelt, s kezdte a mesét.

- Meine Damen und Herren! Hölgyeim és uraim. - Bár egyetlen nő sem volt a közelben, kétszer is megismételte. - Achtung, bitte, meine Damen und Herren!

- Figyelünk, öreg, figyelünk - nyugtatta meg Dagadt. Kicsit hátrább lépett, nagyon vigyázva, hogy meg ne csússzon, s ő is leült az egyik sziklára. Ahogyan így alulról felpillantott az öreg idegenvezetőre, hirtelen ismerősnek látta. Merően nézte, szeme előtt képek suhantak el. Hol találkoztak már?

- Valamikor régen, ennek a várnak a parancsnoka egy török bég volt. Hatalmas úr. Világszép feleséget rabolt magának egy apácakolostorból. De a nő megbetegedett. Senki sem tudta meggyógyítani. Hiába ígért kincseket a kétségbeesett bég az orvosoknak, az asszony egyre sápadtabb lett, erőtlenebb. S akkor érkezett a sziklavárba egy tudós kádi. Néhány pillantást vetett az asszonyra, aztán körülsétálta a várat. Amikor visszatért, azt mondta a bégnek, hogy a fellegrvár legmagasabb sziklájának csúcsán, azon ott ni! Látják? Azon a sziklán tengeti életét egy kicsike fücsomó, abból kell főzetet készíteni, s attól meggyógyul a felesége. A bég kihirdette, hogy aki felmászik a fűért, s lehozza, azt kérhet tőle, amit akar, ő teljesíteni fogja. Egy bolgár legény vállalkozott rá. Együtt rabolta el a bég az apácával, ő botorkált

láncrea fűzve azután a szekér után, melyen a nő ült, többször találkozott a tekintetük, a lány mintha segítséget várt volna tőle, mentse meg a bégétől, hisz ő az életét már az égi úrnak szentelte. A rab legény beleszeretett a szép apácába. S ő is aggódva figyelte az asszony betegségéről szóló híreket. Elhatározta, lehozza a fűvet. A bég egész házanépével kivonult a hatalmas, égbe nyúló szikla alá. A szépséges nőt is kitámogatták. A legény mászni kezdett. Az alsó részen, ahol még bokrok, kis fák voltak, könnyebben haladt, ezekben kapaszkodott, de később már elvékonyodott a szikla, olyanná vált, mint egy sima oszlop. Tessék, hölgyeim és uraim, tessék megnézni! Innen is látszik... A legény órákon át küszködött, s még mindig csak az út felénél tartott. Apró kavicsok gördültek a mélyből, amikor lábának, kezének helyet keresett. A báméskodók többször is úgy látták, a következő pillanatban ő is lezuhan. De nem, mindig megtartotta magát valahogyan. Szusszanásnyi pihenők után újra mászott felfelé a csúcsra. Végül lemarkolta a fűcsomót, s indult vissza. Ez talán még keservesebb volt, de leért. Mindenki ujjongott körülötte, a bég szinte táncot lejtett örömeiben. S akkor elérkezett a pillanat. A bég megkérdezte, mit kér a legény. Mindenki aranyra, gyémántra gondolt, de a legény az asszonyra mutatott: őt! Hirtelen csend lett. A bég arcából eltűnt a vér, fehérre változott, mint a havas szikla. Aztán lassan a legkedvesebb feleségéhez fordult. Szeme tompa volt, fénytelen. És kihúzta a törét. Gyors mozdulattal az asszony szívébe mártotta. A nő egyetlen jajszó nélkül hanyatlott hátra. A bég nézte még néhány pillanatig, aztán rekedt hangon, alig érthetően mondta a bolgár legénynek: Vigyed, a tiéd... Amit ígértem, megtartottam... Allah irgalmazzon nekünk! A legény szeméből sem folytak a könnyek, letérdelt az asszony mellé, megcsókolta a homlokát, felvette a csodafűvet a földről, az ingébe rejtette, s lassan visszabotorkált a sziklához. S mászni kezdett újra, fel a csúcsig. Már csak a hold világított, amikor felért. Nem lehetett látni, de a báméskodók sejtették, hogy visszateszi a fűcsomót oda, ahonnan lehozta. Aztán megfordult, kiengedte öleléséből a sziklát, s mint a keresztre feszített Krisztus, széttárt karral zuhant a mélybe. Hatalmas puffanással ért földet, valahol a szikla túloldalán. Senki sem ment oda, hogy megnézzék, hogyan teljesedett be a sorsa. Így történt, hölgyeim és uraim... Sokan azt állítják, hogy annak idején nem halt meg a legény. S mindig-mindig újra felmászik a sziklára, aztán egy másikra. Éjszakánként lehet is látni, hol az egyik, hol a másik csúcson... Ajánlom, lessék meg ma éjszaka, fehér ingét talán a szállodából is látni.

- Köszönjük - bókolt Kemenes -, szép történet volt. Nekem is kellene már egy ilyen csodatevő fű a derekamra.

Dagadt huncut mosolygással kérdezte.

- Nem máshová? A derekadhoz közeli tájra?

Kemenes az öregnek mondta.

- Ilyenek ezek a fiatalok, máson sem jár az eszük, igaz? Visszasétáltak a városkába. Közbe betértek egy kék-zöld-piros virágokkal kipingált dzsámiba. A templom udvarán csirkék kapirgáltak, juhok legelésztek, kiszáradt fák álltak a kerítés mellett. Az öreg kinyitotta az ajtót, de benn is csak a pusztulás nyomait lehetett látni, törött üveget, mállott vakolatot.

- Allah elköltözött innen...

Steam gondosan végigjárta a falak mentén a dzsámít, lábával próbálgatta a korhadtt padlót, mintha keresett volna valamit. Amikor visszaért az ajtóhoz csak ennyit szólt Kemeneshez.

- Semmi.

Dagadt figyelte az öreg idegenvezetőt. Nem tudott szabadulni attól az érzésétől, hogy már találkoztak. S akkor is a dús, ősz szemöldöke ragadta meg. Emlékszik rá, hogy úgy rögzítette magában: az öreg, akinek három bajusza van...

Akkor gyulladt világosság Dagadtban, amikor a szálloda elé értek. Nem messze az ajtótól a kék Moszkvics álldogált. Ketten ültek benne. Látszólag nem törődtek a társasággal. Dagadt viszont látta, hogy az öreg kissé lemaradva, intett a gépkocsiban ülőknek. Egy rövidke kis mozdulat volt. De elég

ahhoz, hogy elárulja magát. S a Moszkvicsot is. Ezek rendőrök.

A hallban meglepetés fogadta a társaságot. Pigo ült a bárshéken. Előtte sorban az üres kicsike pohárcák. Kemenes köszönni akart neki, de Pigo úgy fordult, vegyék tudomásul, sohasem ismerték egymást. Kemenes elég ügyetlenül fordított az ovációján, Steamhez kiáltozott, pedig ő mellette lépdelt, talán egy fél méterre.

- Szervusz, szervusz! Buon giorno!

Steam vigyorgott.

- Ne üvöltözz, te! Mikor szoksz már le erről a hülyeségről, hogy mindig üvöltözöl!

Kemenes tudta, hogy rosszat csinált, fehérre vált az arca. Gyorsan elkérte a kulcsot, s felment a szobájába. Dagadt megkérdezte Csandrát.

- Iszunk valamit?

Leültek a bárpulthoz, mastikát kértek, de csak belenyaltak.

- Jobb a pálinka...

Pigo fizetett. A szobakulcsát a kezében lóbálva elindult fel a lépcsőn. Amikor eltűnt a kanyarban, Dagadt is letette a pénzt az asztalra.

- Mindjárt jövök - mondta Csandrának. - Várj itt... Pigo után lopakodott.

Kemenes a folyosón állt, ott várta Pigrót. Mutatta, hogy melyik szobában laknak. Pigo besurrant. Az ajtót bezárták.

Dagadt macskaléptekkel osont a saját szobájukhoz, amely szomszédja volt a Kemenesékének. Halkan kinyitotta az ajtót, az erkély függőnye mögé állt. Jól számított. Kemenes és Steam az erkélyen ült, Pigo valahonnan a szobából beszélt hozzájuk. Csak foszlányok jutottak el Dagadt füléhez. És azok a kérdések, amit Pigróhoz intéztek.

- És te simán, baj nélkül? - Ezt Steam kérdezte.

- Én jöttem át előbb... Kampóék utánam... Kiszállították őket... Vártam rájuk egy darabig, tudjátok...

- Akkor végük - jegyezte meg Kemenes. - Beárulhatta valaki őket?

Dagadt nem hallotta a választ. Csak Steam megjegyzését.

- A hülyék...

- Most mi lesz? - kérdezte aggodalmaskodva Kemenes. Dagadt nem hallotta a választ. Csak Kemenes újabb kérdését.

- És ez biztos?

Pigo olyan határozottan mondta az igent, hogy talán még az utcán is hallották. Steam Kemeneshez szólt.

- Ne védj őket, Lajos... Pigo nem beszél a levegőbe. S ha nem lehet eldönteni, hogy melyik a kettő közül, akkor csak egy megoldás van. Inkább ők, mint mi, akármilyen kedves fiúk is.

Kemenes dűnnyögött valamit, amire Steam kérdéssel válaszolt.

- És mikor?

Pigo is kísértelt az erkélyre. Mind a hárman egymás mellé álltak, rákönyököltek a rácsra, s úgy

suttogtak tovább. A gróf neve többször is elhangzott, s Pigo azt is mondta: majd Plovdiv-ban, az ottani embereink...

Steam Kampót említette. S mint egy nyomozó, úgy fejtegette Pigrónak.

- Őket nem buktathatta le Hód, hisz azt mondod, itt ügködik velünk. Vagy műhibát vétettek, vagy...
Lehet, hogy két Hódunk van?

Pigo újra a grófot említette. Hogy kitöri a nyakukat. Mert Kampó amilyen nagylegény, ha fegyver van a kezében, olyan gyáva, ha ő kerül pácba. S hogy a bőrét mentse, az édesanyját is elárulná.

- Ha felszedtük a csomagot, át kell jutnunk Görögországba - ezzel zárta a beszélgetést Pigo. S még hozzátette. - Nem tehetünk mást.

Dagadt visszaosont Csandrához. Azt mérlegelte, mit közöljön vele abból a beszélgetésből, amit kihallgatott. De csak addig jutott, hogy megszólítsa.

- Csandra, van valami, ami...

Az öreg idegenvezető lépett hozzájuk. Udvariasan kérdezte.

- Meghívhatom önöket egy Pliszkára?

Nem várta meg a választ, azonnal rendelte a konyakot.

- Ellenükre lenne egy kis kef?

- Micsoda? - kérdezte Dagadt.

- Kef - nevetett az öreg. - Kis csevegés, kis társalgás. Így hívják itt nálunk. Nem ülnénk azokba a fotelokba? - A hallban sorakozó bőrfotelokra mutatott.

- Menjünk - bólintott Csandra -, már úgylis fáj a fenémem ettől a kemény széktől.

A pincérlány az asztalukhoz vitte a Pliszkát. Egy félliteres üveggel.

- Ha ezt benyakaljuk, akkor... - forgatta az üveget Dagadt. Az öreg idegenvezető töltött a poharakba.

- Szófiában - mesélte nagy hangon - az egyik hotelt Pliszkának nevezik. Ahogyan jövünk be a repülőtérrel, jobb kézre esik... Egyszer egy orosz hivatalos ember a városban felöntött a garatra, s sehogy sem jutott eszébe a szálloda neve. Beszállt egy taxiba, s azt mondta: Vigyél engem, barátom, a konyakba...

Nevettek.

Pigo jelent meg a lépcső alján.

Az öreg ránézett, elkomorult, s kiszaladt a száján.

- Az istenit neki! Mi a fenének jön ez?!

Szemét nem vette le a nagy léptekkel közeledő Pigróról. Újra töltött a poharakba, s közömbös hangon, alig hallhatóan mondta Dagadtnak.

- Beszélünk kell...

Pintér Sándor hosszan tárgyalt bolgár kollégáival. Azt szeretne volna elérni, hogy közvetlen kapcsolatba kerüljön Hóddal. A bolgár nyomozók nyugtatták: semmi baj nem lesz, ők ügyelnek. Az alezredes nem akarta visszakérdezni, hogy úgy vigyáznak, mint Nikolára, a csoportjuk parancsnokára? Nikolát a plovdivi óvárosban éjszaka meglesték, hátulról lelőtték, s bizonyosságul, hogy a kábítószeresek bosszúja volt, fehér porcukorral hintették körül. A figyelmeztetés a rendőröknek szólt, ha beleütik az orrukat a drogügybe, így járhatnak...

Az alezredes először úgy tervezte, hogy engedik átmenni Jugoszláviába, majd Bulgáriába Kampót és társát is, nehogy gyanút fogjon az olasz társaság. De amikor a határátkelőhelyről megjött az értesítés, hogy a körözött félkarú és társa az áteresztésre várakozik, megjelent előtte Kati összezúzott arca, megtört szeme, s intézkedett az őrizetbevételről. Később azzal nyugtatta magát, nem csupán érzelmi alapon döntött. Ezzel segítette Hódot is, hisz két kíméletlen ellenséget nem engedett a közelébe.

Amikor Kampót felvezették a kihallgatósobába, Pintér is leült a kérdező tiszt mellé. Kampó makacsodott, meg sem akart szólalni. Tolmácsot és ügyvédet követelt. A hivatalos tolmácsot hamar előkerítették. Egy negyvenév körüli nő volt, fekete nadrágban, fekete pulóverben. Úgy nézett ki, mint egy apáca.

Pintér siettetni akarta a kihallgatást. Ezért egyszerűen elmondta Kampónak, hogy kevés esélye van a tagadásra, mert a hölgy, akire rásújtott a fakezével, életben maradt. Kampó nem hitte, gúnyosan mosolygott.

- Közölje velük - mondta a tolmácsnőnek -, hogy én semmiféle nőre nem ütöttem semmivel, nem is voltam Budapesten, az országúton töltöttem az éjszakát, mert elromlott az autónk, azt javígtattuk. - Később hozzátette, hogy valaki, nyilván, rá szeretne kenni olyan bűncselekményt, amihez neki semmi köze... Ügyvéd nélkül nem válaszol a kérdésekre.

Pintér alezredes azt szeretne volna tudni, ki beszélt nekik Hódról, hol és hányan keresik.

- Tudja, ki ül magával szemben? - kérdezte.

Kampó a fejét rázta.

- Nem tudom, de nem is érdekel...

- Nem?

- Nem.

- Akkor sem, ha azt mondom, én vagyok Hód?

Kampót meglepte a bejelentés, s önkéntelenül is magyarul

válaszolt, mielőtt még a tolmács fordított volna.

- Maga öreg ahhoz... - Nagyot csapott a levegőbe. - A fenébe is!

- Nem kell nekünk tolmács - mosolygott Pintér. - és a társának sem. Ismerjük magukat. - Intett a tisztnek, aki előhúzott egy dossziét, szétnyitotta, s egymás után tette le a Kampóról készült fényképeket. - Tessék, lehet nézegetni...

Kampó karját valamikor régen Füzesabonynál vágta le a vonat. Részegen leesett az Egerbe induló vonat lépcsőjéről, s a karja a kerekek alá került. Már azelőtt is volt dolga a rendőrséggel, utána azonban egyre sűrűbben. Rablás, nemi erőszak... Éveket töltött börtönben, s aztán eltűnt. Néhány napja azonban felbukkant a Párna-bárban. Lányokat vásárolt magának, de mindegyik lány sírva hagyta ott, mert a kampójával sebeket ejtett rajtuk. Szerette nézni, ha sírnak a nők. A társa valamikor egy cellában ült vele. Pénztáros volt és sikkasztott. A letöltött büntetése után ő is eltűnt. S most, mint elegáns üzletember tért vissza. Igazgató úrnak szólíttatta magát, s a bárban minden este közölte.

- Bűdös van itt. Miért nem szellőztetnek?

Az ő kihallgatása gyorsan folyt.

- Én üzletember vagyok - mondta. - Szembe kell néznie a tényekkel. Megbuktunk, kész! Darvas a nevem. Kari Darvas. Mire kíváncsiak az urak?

Jegyzőkönyvbe mondta, hogy egy Pigro nevű olasz bérelte fel őket, sok pénzt kaptak.

- Még mindig van - nyúlka a zsebeibe, de a pénze már egy nejlonzacskóban várta a sorsát a nyomozótiszt asztalán. – Persze elvették...

- És kit kellett volna megölniük Darvas úr?

- Megölni nem! - tiltakozott Kampó társa. - Csak előkeríteni, akár a föld alól is. Hódót. Egy Hód nevű fickót.

- S tudták, ki az?

- Nem. Gondolom, rendőr lehet, mert nagyon zabosak voltak rá, s attól féltek, hogy megakadályozza az akciójukat. De hogy milyen akcióról volt szó, azt ne kérdezzék, mert nem tudom.

- Jó... De azt honnan gondolták, hogy annak a hölgynek, akihez éjszaka behatoltak, köze lehet Hódhoz?

- A szimat...

- Ne rontsa el a dolgát - csóválta a fejét a kihallgató tiszt. - Nem kutyák maguk... Darvas úr, válaszoljon!

- Hát... Nézze, csak gyanítottuk... Komolyan mondom, hogy csak gyanú alapján...

- És az honnan támadt?

- A bárban egy pacák azt mondta, hogy ő már látta a rendőrségre bemenni azt a pasast, akivel... Vagyis Pigro szerint a két férfi közül, aki Kemenes urat kísérgeti, az egyik... Mind a két úr nőjét megkerestük. Az egyik kinn lakott valahol a város szélén, de olyan körülmények között, hogy tudtuk, ez nem lehet az. A másik, az igen... Dehát ők meg már szakítottak. Kampó feldühödött és... Hagyott egy koronatanút... A pancser - tette hozzá könnyed mosollyal.

Amikor Pintér Béla az ezredes ájtott ebbe a szobába, a kihallgatás már jóformán be is fejeződött. De egy kellemetlen epizóddal.

Amikor Darvas meglátta az alezredest, felpattant, meghajtotta magát, s nagy hangon, szinte lelkesen köszönt.

- Jó napot kívánok, Béla bátyám! Mindig tudtam, hogy szeretnek engem az istenek!

Pintér Béla visszahökölt.

- Jó napot! Ismer engem?

- Persze! Tetszett udvarolni a mamának! Darvas vagyok. A Karcsika! Tetszik már emlékezni?

Pintér Béláról szinte legenda keringett: egyetlen szerelme volt, de azt a későbbi főnöke, Bana ezredes vette feleségül. S azóta nem is nézett nőre. A kihallgató tiszték megdöbbenve bámulták hol az alezredest, hol Karcsikát.

- Tessék már emlékezni! - Könyörgött Darvas. - Még azt hiszik, hogy hazudok! Én vagyok a Karcsika! Igaz, rövidnadrágos voltam még, de az nem lehet, hogy ne tessék rám emlékezni!

Az alezredes átsétált az asztal másik oldalához, leült egy székre. Kínos szünet után megkérdezte.

- És az mit számít, ha emlékszem? Semmit sem - tette hozzá. - Hogy viselkedik? - kérdezte a tisztet.

- Rendben... Nincsen baj...

Pintér Béla felemelte az ujját.

- Ez a fontos! Ez számít! Nem az, hogy udvaroltam-e a mamának, vagy nem... Egyébként - folytatta újabb szünet után -, hogy van a mamája?

- Köszönöm - felelt a hirtelen örömtől viruló arccal Darvas.

- Jól. Most már jól... - Igyekezett vonásain uralkodni, s úgy mondta. - Már nem él, szegény... Meghalt... Talán négy éve...

- Ez baj - sóhajtott az alezredes. - Kedves nő volt... Tessék folytatni - szólt egészen más hangon, szinte érdesen a tisztre.

- Darvas úr, minden kérdésükre őszintén fog válaszolni. Igaz? Kari Darvas, akinek az útlevelében Kari Taube név szerepelt,

sűrűn bólogatott. A tiszt belenézett a jegyzeteibe.

- Hol ismerték meg ezt a Pigró nevű urat? Pigrót mondott, ugye?

- Igen, de... - Pintérhez fordult. - Béla, bácsi, ha szabad még így szólítanom... Nagy bajom lehet ebből? Ki nem végezhetnek, tudom, de... Ha mindent őszintén elmondok? Akkor tudni fogja a bíróság, hogy én azért rendes ember vagyok?

- Persze - mondta az alezredes. Felállt, s kiment a szobából. Amíg a lépcsőn felfelé tartott az irodájába, arra gondolt, hogy

Pigrót átengedték. S ez a fickó jelenti a veszélyt Hódra. Újra kellene beszélni a bolgárokkal.

- Nem akarok tisztet áldozni...

Pintér Béla nagyon szeretett sakkozni. De lehetőleg mindig új partnerekkel. Volt egy begyakorolt nyitása, s ha azt elnézte az ellenfél, három lépés után mattot kapott. Másodszor már nem sikerülhetett. De ettől függetlenül, nem sakkozott rosszul.

- Hozzátartozik a mesterségünkhöz... - mondogatta, ha dicsérték. - Én oktatnám a rendőriskolán.

Terike, a titkárnője, boncolási jegyzőkönyveket adott a kezébe.

- A pécsi zsákosok...

Az alezredes csak átlapozta az iratokat. Hód egyik utolsó jelentkezésekor közölte, hogy a hullákat zsákokban kiteszik a pécsi villa kerítése mellé. Pintér intézkedett, hozzák el onnan, hisz ezek pótolhatatlanok a nyomozásnál. Lőtt seb... Mérges gáz... Mint szegény Halász százados esetében... Semmi új. Ezt mind tudták. Összezárta az iratcsomót.

- Ez a Pigró... Ez keverhet valami bajt...

A titkárnő jelentkezett a készülékén. Néhány mondatot szeretne beszélni az alezredessel.

- Jöjjön, Terike, jöjjön nyugodtan.

Terike megállt az ajtóban.

- Voltam Katikánál...

- Igen, igen - bólogatott Pintér. - Tessék, üljön le Terike.
- Nem, köszönöm...
- Tehát, hogy van a lány?
- Lelkileg van baja - közölte kicsit előrenyújtott fejjel Terike, mintha valami titkot árulna el.
- Lelkileg? Ezt hogy érti?
- Úgy, hogy a lelkében van a seb... A teste az majd kiheveri, de a lelke?!

Pintér nagyot nyelt, s hümmögött. Arra gondolt, hogy megerőszkolhatták Kampóék, s ezt eddig nem mondta.

- És micsoda?

- Hát, Péter... Elsírta nekem, hogy Péter, milyen rosszul bánik velem. Hogy csak hitegeti, hetekig nem is látja... Pedig milyen nagy volt a szerelem!

- Ezt Kati mondta, vagy a maga véleménye?

- Az enyém... - Aztán hozzátette. - Is. Az enyém is.

- Ahá... És mit tehetünk?

Terike előrelépett egészen az íróasztalig.

- Beszélni kell Péterrel... Ez a szegény lány majdnem az életét áldozta érte... És... - Sírva fakadt.

Pintér felállt, idegesen mondta.

- Ne sírjon! Majd csinálunk valamit... Ne vegye ennyire a lelkére... Ez magánügy... De ha tudunk, majd segítünk... Elmúlik a szerelem, ez a rend... Na, ne sírjon már!

Terike tovább szipogott. Azt is tudta mindenki, már évek óta arra vár, hogy az alezredes megkérje a kezét.

- Igen - mondta kicsit krárogva -, a szerelem elmúlik... De tudja-e azt valaki, hogy milyen keserves egy lánynak pártában maradni?

Az alezredes majdnem rávágta: hát, ne maradjon! Idejében magába fojtotta a mondatot, így csak valamit hümmögött. Valami olyasmit, hogy nem kell mindenkinek férjhez menni... Nézte a szemét törülgető titkárnökjének. Tudott arról, hogy őket már többször is összeboronálták. Becsülte és sajnálta a lányt, de...

- Szerelem nélkül nem érdemes házasodni - mondta csendesen.

Terike lehorgasztotta a fejét, zsebkendőjét nyomkodta a szeméhez. Érezte, hogy ez a bölcsesség neki szólt.

- Majd ellátom én a baját Péter barátunknak - folytatta Pintér alezredes, mintha vigasztalásul szánná a titkárnökjének. - Csak találkozzam vele... Agyonütöm...

Az ablakhoz sétált, a Dunát nézte.

- Terike, Terike - fordult vissza a lány felé -, ne válasszon soha rendőr férjet... Mi változik akkor, ha például Péter mint férj van állandóan távol? Még rosszabb. Higgyc el nekem...

A titkárnök sohasem mondott ellent a főnökének. Most megtette.

- Ez nem egészen így van - rebegette alig hallhatóan.

Az alezredes nem válaszolt. A lányt nézte ugyan, de már nem őt látta. Bulgáriában jártak a gondolatai. Az rezzentette fel, hogy a titkárnője megkérdezte.

- Távozhatok?

- Tessék? Ja... Persze... Menjen csak... És... És ne féljen! Majd agyonütöm én azt a fiút, ha... - Kis szünet után befejezte a megkezdett mondatot -, ha valaki már eddig nem tette meg...

11.

Pigro az asztalukhoz telepedett. Feltűnően kedvesen szólt a két fiatalemberhez, dicsérte őket, de megveregette az idegenvezető hátát is.

- Szép itt maguknál - mondta -, nagyon szép hely!

- Köszönöm, köszönöm - bólogatott az öreg -, de hát ön nem is volt velünk a várban! Ha még azt látta volna!

- Majd holnap, öreg, holnap... Egész éjszaka hajtottam, hogy utolérjem a barátaimat... Kis műszaki hiba keletkezett a kocsimban, csak pocskolták volna az időt, ha ők is rostokolnak velem a szervizben...

Az idegenvezető felállt.

- Akkor számíthatok reggel önre? - kérdezte. - Jöjjenek ide a szállodába?

Pigro bólogatott.

- Si, si barátom... Feltétlenül...

Az öreg végigsétált a hallon, aztán kilépett a szálloda ajtaján. Pigro hosszan nézett utána.

- Dögölj meg - mondta halkán -, ne lássalak többé! Hol szedték fel ezt a szenilis vénembert?

- Ő őrzi a vár kulcsait - válaszolt Csandra, láthatóan rosszul érintette, hogy így nyilatkozott Pigro az öregről. - Rendes embernek látszik...

- Steam ötlete volt - magyarázta Dagadt -, hogy nézzük meg a várat. Turisták vagyunk, nem?

Pigro a konyakosüveget bámulta. Forgatta a kezében, mintha nem tudná eldönteni, hogy mit csináljon vele. Dagadt újabb kérdést tett fel.

- Ne haragudjon, hogy érdeklődöm, de amikor először találkoztunk itt a szállóban, úgy tűnt, mintha nem akarná, hogy ismerjük. Most meg... Nem lesz ebből baj?

Pigro elvörösödött. Valóban eltévesztette a taktikát, ő sem értette, miért vitték a lábai egyenesen ehhez az asztalhoz. Talán az a olasz mondás, amelyik arra oktat, hogy "kevesebb a félnivalód, ha barátja vagy az ellenségednek". Pigro pedig tudta, hogy a két fiatalember közül az egyik rendőr...

- Ismer itt bennünket valaki? - kérdezte Dagadtól. - Nem... követtek bennünket? Nem. Lebzsel itt valahol akár egy rendőr is? Nem... Akkor bátran ideülhettem. Amikor megérkeztem, még nem derítettem fel a terepet, azért kellett óvatosnak lennem... Az azonban nagyon tetszik nekem, fiatalember - fogta meg Dagadt karját -, hogy ennyire ügyel a dolgokra... Ez dicséretes, sőt nagyon dicséretes.

Dagadt elhúzta a karját.

- Mindnyájunk bőréről szó van, uram...

Pigro felnevetett.

- Ez igaz! Valóban a bőrtünkről van szó... Isznak még? Szívesen töltenék, de nincsen poharam.

Csandra ajánlkozott.

- Hozok én.

Pigro nyitott tenyerével intett nemet.

- Majd a pincér! Maradjon csak! Ő azért van! - A bárpult felé fordult. - Hello! Glas! - A poharakra mutatott az ujjával. - Trinkglas!

Amikor a pincérlány letette a poharat, Pigro derült mosollyal mesélte Dagadtéknak.

- Vigyázni kell ám! Marseille-ben például az egyik szállodában, ha nem tetszik a vendég, hashajtót raknak a teájába... Jó, mi? Későn jöttél reggelizni? Na, akkor tanulj meg futkosni! - Nagyokat nevetett, a márványborítású falak között visszhangzott a kacagása. - Nemrégiben volt egy ilyen eset... De kapott is néhány kemény pofont a pincér. Legközelebb megnézi, kivel viccel... Egészségükre, fiúk!

Kortyoltak a konyakból. Az olasz csettintett a nyelvével.

- Jó konyak, bár lehetne fűszerebb... Majd Görögországban - tette hozzá. Jelentőségteljesen közölte. - Innen Athénbe megyünk... Ma este lesz egy kis dolgunk, aztán usgyi! Azt ajánlom, menjenek fel a szobájukba, és pihenjenek... Majd küldök fel egy üveggel ebből a...

- Inkább ennénk - mondta Csandra.

- Persze, persze... Azt is intézem... De azt szeretném, ha nem virítanának itt a hallban. Mindent a szobájukban, jó? - Kemény hangon tette hozzá. - Indulás!

Dagadt és Csandra szó nélkül engedelmeskedett. Alig értek fel a szobába, már kopogtak is az ajtón. A pincérlány hozta a konyakot. Mondta, hogy készítik az ebédet is.

- Ki küldte ezt a konyakot? - kérdezte Dagadt.

- Hát Pig... - felelt a lány helyett csodálkozva Csandra, de Dagadt félbeszakította.

- Ne te! A kisasszony. Mert mindenkitől mi sem fogadunk el italt.

- Az az úr szólt nekem - dadogta a lány -, akivel ültek lenn, a hallban... Azt hittem... Azt mondta, idehozzam...

- S maga szépen levette a polcról - bólogatott Dagadt -, és felhozta.

- Igen.

- Ki sem nyitotta...

- Bocsánatot kérek, azonnal... - Csavart volna az üveg kupakján a lány, de az nagyon simán fordult. - Úgy látszik, mégiscsak... Már kinyitottam... Tölthetek?

A pincérlány öntött mind a két pohárba, s kiment. Csandra inni akart, de Dagadt megfogta a csuklóját.

- Nem... Nem iszunk... Szépen kiontjuk az egészet...

- Miért?

- Csak.

Csandra nevetett.

- Gondolod, hogy ebben is hashajtó van?

Dagadt nem válaszolt, a csapba öntötte az üveg tartalmát. Folyt a konyak, nyelte a mosdókagyló. Az üres üveget Dagadt a világosság felé tartotta.

- Gyere ide - intett Csandrának. - Mit látsz?

- Semmit.

- Az alját nézd... Azt a három kis pontot... Az, öregem, három pasztilla volt... Ezek a pontocskák a maradékuk. Még nem volt idejük teljesen feloldódni.

Csandra meresztette a szemét.

- Valóban... Ha nagyon akarom... Igen, látni... Ezek... Ezek - intett a fejével a szomszéd szoba felé - el akarnak tenni bennünket láb alól? Így gondolod?

- Így.

Csandra a fotelba roskadt. Néhány pillanatig a tenyerébe hajtotta a fejét, aztán felugrott, felkapta a táskáját, szétrántotta a nyílását, belekotort, kivette a revolverét, véletlenül egy inget markolt hozzá. Az inget a lába elé ejtette, rámeredt a fegyverre, sziszegve mondta.

- Jöhetnek! Jöhetnek a disznók!

Dagadt végignézte a jelenetet, lassan az erkélyajtóhoz sétált és becsukta. Ő is elővette a pisztolyát, kihúzta a tárat, s a földre potyogtatta belőle a lövedékeket. Csendesen jegyezte meg.

- Ez mind vaktöltény.

Csandra is megvizsgálta a tárat. Keserűen bólintott.

- Ezek is. Kicserélték.

- Igen... Amíg mi lenn üldögéltünk Pigróval valaki...

- Most mi lesz? Mit csináljunk? - Csandra azonnal válaszolt is a saját kérdésére. - El kell szöknünk. Ezek nem viccelnek. Meg kell lógnunk. Minél hamarabb, annál jobb.

Dagadt a dzsekije belső zsebébe nyúlt. Négy töltényt vett ki belőle, s nyitott tenyerén mutatta Csandrának.

- Ezek igaziak... Tessék, kettő a tied!

Csandra szinte megdöbbenve bámult Dagadtra.

- Te tudtad, hogy...

- Tudtam. És sok mást is tudok. Például azt, hogy most még nem hagyjuk itt a társaságot. Majd.

- Miért ne lógnánk meg? Most már egy felesleges golyónk is van! Ok csak hárman vannak, ha üldöznének... Én megyek.

- Csak együtt, öregem. És még nem végeztük el, amiért jöttünk - mondta határozottan Dagadt. - Az estét végigcsináljuk.

Csandra félreértette a társát.

- Nekem az életem többet ér, mint a pénz. Hagyjuk a fenébe a dohányt. Ott áll az autó a szálloda előtt, lesétálunk, s usgyi!

Dagadt ledobta magát az ágyra.

- Én nem vagyok menekülő fajta... Maradok. Te meg azt csinálsz, amit akarsz...

- Nem tudom felfogni, hogy mire számítasz. A bajt úgy kerülhetjük el, ha messze vagyunk tőle, nem?

- Tüntesd el valahová a vaktöltényeket, s várjuk meg az estét. S ne szaladj el, mert azt fogják hinni, hogy te vagy az a rendőr, akit keresnek. Az a bizonyos Hód. S akkor nincsen olyan hely a világon, ahol elbújhatnál...

Csandra nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de kopogtattak. Az ebédet hozták. Két nagy cseréptálban gőzölgött a sűrű leves, nagyon jó illata volt, pillanatok alatt betöltötte az egész szobát.

Dagadt valamicske pénzt adott a pincérnek, nem az előbbi lány volt, egy magas, hatalmas ádámcsutkájú, vékony fiú. Lopva ránézett a pénzre, aztán Dagadra, s gúnyosan mondta.

- Köszönöm, uram, nagyon köszönöm, igazán nagylelkű...

- Eridj a fenébe - tessékelte ki magyarul Dagadt. - Ezeknek semmi pénz nem elég.

Csandra állt az étel fölött. Nagyokat nyelt.

- Eszünk? - kérdezte. Dagadt a fejét rázta.

- Nem, barátom. Nem eszünk. Az illatával lakunk jól, mint a közmondásos szakács.

Csandra nem ellenkezett. Leült az egyik fotelba, kinyújtotta a lábát, később feltette az asztalra. A cseréptálak mellé. Dagadtat nézte, szúrós szemmel, bizalmatlanul. A revolverét újra a kezébe fogta, kihúzta a tárat, a tenyerébe pöckölte a két töltényt, mintha meg akarna bizonyosodni, hogy az élesekettette-e be, aztán újra benyomkodta a tárba. Amikor végzett, szinte csak mellékesen megjegyezte.

- Én nem vagyok annyira hülye, ahogyan gondolod.

- Mit mondtál?

- Csak azt, hogy te tudod legjobban, hogy nem én vagyok Hód.

Dagadt a fal felé fordult, karját a feje alá tette. Így mormogta.

- Én nem is mondtam... És most szundítani szeretnék... Jobb, ha te is lefekszel.

Csandra bámulta Dagadt hátát, tarkóját. A revolverével rá is célzott. Agyonlőhetném, gondolta.

- Már régebben is sejtettem - kezdte a monológját -, hogy nem minden úgy van, veled, ahogyan látszik... Néha szerettem volna erről beszélni... De mindig meginogtam, mert elterelted magadról a gyanút. De most már pontosan tudom, hogy ki vagy te...

- Na és? - Mordult vissza Dagadt. - Ez még nem ok arra, hogy ne hagyj aludni.

- És ha most rád lőnék? - kérdezte rekedt hangon Csandra.

- Te nem lősz rám. És én sem rád. Mert a barátom vagy. És most már alszom! Érted?

- A fene! - Csapott az asztalra Csandra. - Nem lehet veled beszélni?

- Nem. Egyébként várjuk ki az estét. És mostantól semmire nem válaszolok.

- És ha én elmegyek?

- Te éppen úgy nem hagyysz egyedül engem, mint ahogyan én sem hagynálak téged. Jó éjszakát! Vagy jó délutánt, ahogyan akarod.

Csandra valóban nem hagyta egyedül Dagadtat. Sokáig ült még a fotelben, aztán az erkélyajtóhoz sétált, elhúzta a függönyt, s nézte a sziklaóriásokat. Dagadt néha-néha horkantott, jól aludt. Csandra

nagyon keserű szájjal, bólogatva saját magának mondta.

- A barátom... Nekem nem ártott. Soha.

A szikla rengetegre bámult. Tekintete a fellegrvár csúcsát kereste. Mintha egy alak ült volna rajta. Kezében egy csomó füvet tartott, s úgy nyújtotta feléje, hogy karja szinte átívelte az egész várost. Önkéntelenül is hátrább lépett. Megrázta a fejét, a szemét is megdörzsölte. Újra a csúcsra nézett. A látomás eltűnt. A sziklaerdőt titokzatos félhomály borította, s valami megmagyarázhatatlan, évezredes konokság. Abban a pillanatban Csandra megérezte, megértette az egymásba kapaszkodó tömzsi alakok zord némaságát.

- Igen, igen... Ti vagytok itt az urak... Kopogtattak.

Csandra az ajtó felé fordult. Nem szólt.

Újra kopogtak, s kis idő múltán kilökték az ajtóból a kulcsot. Tompán huppant a szőnyegre. Dagadt mégis felemelte a fejét. Óvatosan felült, Intett Csandrának, álljon a szekrény mögé.

Az ajtóba kívülről kulcsot dugtak. S kattant a zár.

Pigro volt. Mögötte Steam.

Az első pillanatokban nem vették észre Dagadtat. A szőnyeget bámulták, mintha kerestek volna valamit a padlón. Talán a fiúk tetemét.

Meglepetve találtak az ágyon kuporgó Dagadtra.

- Hát maga? - szaladt ki a kérdés Pigro száján. - Maga ott? Jól van?

Dagadt lassan lecsúszott az ágyról.

- Én jól. És maguk?

Steam nevetett. Pigro megkérdezte.

- És Csandra? Hol a barátja?

Dagadt gyorsan válaszolt.

- Meghalt.

- Mit mond?

- Azt, hogy meghalt. Beleivott a konyakba, s összeesett.

Pigro bólogatott.

- Szegény... És maga, nem ivott?

- Én?

- Igen. Maga.

- Én, nem.

Pigro lassan a szoba közepe felé sétált.

- Nem kell sajnálni a barátját - mondta. - Rendőr volt... Áruló...

Csandra kilépett a szekrény mögül. Nem szólt. Kezében revolver volt.

Pigro megdermedt. Steam azonnal visszaugrott az ajtóhoz.

- Nem vagyok rendőr - jelentette ki nyugodt hangon Csandra, a revolverét Pigo hasába nyomta.
- Na, tünés innen! - A parancsot magyarul mondta, aztán németül is megismételte. - Nach aussen!
Pigo kihátrált.

Amikor az ajtó becsukódott, Csandra még nézte a kilincset, nem jönnek-e vissza, aztán megkérdezte.

- És most? Most mi lesz? Szedjük össze a holminkat, és menjünk! Azt ajánlom, siessünk!

Dagadt leszállt az ágyról, végigsimította a haját, a kis asztalról elvette a revolverét, zsebre rakta.

- Nem mehetünk...

- Miért? Megvárjuk, amíg megölnek?

- Nem hagyjuk magunkat. De...

- Mi az a de?

Dagadt Csandra elé állt. A szemébe nézett.

- Nekem tudnom kell, mit rejtegetnek a sziklák.

Csandra nem firtatta, hogy mit keres Dagadt. Tudta.

- És én egyedül mehetek?

- Ha annyira akarsz... De gondoltam, segíthetnél nekem.

- Miben?

Dagadt erre a kérdésre nem válaszolt. De elmondta a tervét. Úgy gondolta, hogy megszöknek. De csak "falból". Elbújnak és kilesik Pigoékat. Dagadt nem kérdezte meg, tetszik-e a terv Csandrának.

- Csomagolj, öreg!

Leosontak a lépcsőn, elővatoskodtak a recepció előtt, a szálloda ajtajától azonban szaladtak az autóig. S hangos berregéssel elhajtottak. Nem jutottak messzire. Csak pár métert. S akkor köhögni kezdett a motor, s megállt. Elfogyott a benzin.

A szálloda erkélyéről viharos kacagás hallatszott.

De nem csak ez. Halk puffanások is.

Dagadt a földre rántotta Csandrát.

- Lőnek! Hangfogós...

Lapultak az autó mögött. Az egyik kereket lövés találta, szép lassan eresztette ki a levegőt, s lenyomorodott a betonra.

- Ha szólok, szaladj a sziklák közé. Érted?

Az erkélyről Steam lövöldözött. Szinte hihetetlennek tűnt, hogy a kis városka utcáján nem járt senki. Csak egy kék Moszkvics puffogott feléjük. Nem állt meg, de pillanatokra eltakarta őket az erkély elől.

- Most! - szisszentette Dagadt. Felugrottak, s a sziklához iramodtak.

A Moszkvics tovább berregett. Az erkélyről sem lőttek. Dagadt és Csandra az egyik sziklabelem mögül bámult az útra.

- Ezt megúsztuk...

- Talán...

A talán helyénvaló volt, mert rövidke idő múltán Pigo és Kemenes sétált az autóhoz. Kezük a zsebükben, abban pedig a revolverük volt. Körüljárták az autót, intettek Steamnak, jöjjön le, aztán megindultak a sziklák közé. Pontosan arra, ahol a két fiatalember állt.

Az est hirtelen lepte meg a szikla világot. A toronymagas szirtek elzárták a kevéske világosság útját is. Dagadt és Csandra egyre beljebb húzódtak a titokzatos világba. Néha megálltak az ösvényen. A csendet a hirtelen felröppenő madarak szárnycsapásai törték meg. S a léptek alatt csikorgó kavicsok. Az útjukat kinyúló sziklakarok, apró bokrok, tátongó kis szakadékok akadályozták. Néha úgy érezték, hogy Pigoék már ott lopakodnak a sarkukban, azt is látni vélték, hogy elrejtőznek egy-egy szikla mögé, a revolverükön csillan a hold fénye.

Dagadt meglepően jól tájékozódott a sötétben. Behúzta Csandrát az egyik szikla mögé.

- Itt megvárjuk őket... Nem lövünk... Tudni akarom, hová mennek!

Csandra nem szólt. Leült az egyik lapos kőre, s a lába elé bámult. A szakadékba. A gyenge, halvány fényben is látta, hogy mélyben ritka koronájú fák állnak. Ha innen leesne, talán felfognák. A szomszéd sziklákat kezdte vizsgálgatni. A hold fényében még öregebbnek, ráncosabbnak látszottak, mint nappal. Az egyik tetején, alig tíz méterre tőle, kis fa nőtt, s alatta egy ember alakú szikla sötétlett. Kőember. Feje, válla, karja, lába... Úgy érezte, ez valami varázslat.

Dagadt némán figyelt. Lépések közeledtek, aztán távolodtak. S csend lett. Hosszú csend.

Majd hirtelen rájuk lőttek a fejük fölül. Villant a torkolattűz, furcsa hangon fűrődött a homoksziklába a lövedék.

Behúzódtak az egyik szikla tető alá. S onnan bámultak ki a semmibe. Új lövés nem csattant.

- Velence alkony tüze - dúdolta Dagadt. - Nem szeretek én soha mást... Álmaimban valahol már... Jöttél felém...

- Csend! - szólt rá Csandra. - Ez nem a táncparkett.

- Jó, jó - mosolygott Dagadt. - Csak megrohantak az emlékek... - Nevetve folytatta. - Halála előtt az embernek mindenfélét észébe jutnak...

Újra hallgattak. De nem törte meg a csendet semmi.

- Kati jutott az eszembe - mormogta később szinte csak saját magának Dagadt. - Kati, szegénykém... Balhézik velem... Pedig tudhatná... Nem szeretek én soha mást...

- Pszt! Valaki jön.

S valóban feltűnt előttük egy árny. A sziklához lapulva jött, megállt, figyelt, s újra indult. Feléjük. Egyenesen feléjük. Kövérkés alak volt. S hangosan szuszogott. Nem vette őket észre, elbotorkált előttük. És beleesett volna a szakadékba, ha Dagadt nem kapja el a derekát. Ijedtében felordított, ő is revolvert tartott a kezében, hadonászott vele. Csandra elvette tőle.

- Nyugalom, nyugalom!

Dagadt ismerte fel. Az idegenvezető volt.

- Üljön le... Mi vagyunk...

Az öreg a homlokát törülgette, a szívét nyomkodta.

- Szólhattak volna... Azt hittem, azok... De az a fontos, hogy megtaláltam... Csak még egy félórászkát várjanak nyugodtan... Azok az urak beszélnek a kelepcebé...

Nehezen telt a félóra. Az öreg és Dagadt nyugodtan ült, Csandra azonban idegesen topogott, felállt, tett néhány lépést, s újra leült.

- Maga is rendőr? - kérdezte hirtelen az idegenvezetőtől.

- Erhoben en Hauptes... Emelt fővel...

- Én nem... És nem is akarok...

Dagadt megfogta a karját, s lehúzta maga mellé. S újra nyomatékkal mondta.

- Te az én barátom vagy.

Csandra csak ennyit válaszolt.

- Jó.

Messzebről fények villantak. Talán egy autó reflektora volt. Az öreg felállt, kinyújtózta a derekát, széttárta a karját is. Megkönnyebbülten jelentette ki.

- Kész.

- Mi van? - kérdezte Dagadt.

- Az urakat rajtakapták, amikor a csomagokat átvették. Ennyi. Nem sok. De elég. Indulhatunk vissza a szállodába.

Útközben mesélte el az idegenvezető, hogy egy barlangban már két napja felfedezték a szépen berendezett laboratóriumot, de bevárták a klienseket is. Törökországból, Olaszországból... Szeretett volna előbb is beszélni Dagadttal, de nem sikerült... Közölni akarta, hogy minden rendben, csak nyugalom...

- És Budapestről is jött egy hír - mondta, s szembe fordult Dagadttal. - Azt üzenik Hódnak, hogy Kati túl van a veszélyen...

A fiatal nyomozótiszt megállt. S mintha a túlvilágról szólott volna, olyan volt a hangja.

- Miért? Mi történt Kattal?

Vége

(Következőkötetünk: Hód és a túlvilági üzenet, avagy nem minden koporsó üres.)